

V SOKOL SYDNEY VĚSTNÍK

AUSTRALIA

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

SOKOL SYDNEY LIMITED

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086
ACN 000 378 736 www.sokolsydney.com

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Číslo 2
Number 2

Ročník LIII
Volume LIII

Duben 2005
April 2005

Print Post Approved PP 239732-00003

ANNOUNCING!

XXI AMERICAN SOKOL

Festival of Gymnastics and Sport

June 21-25, 2005 in the Chicago area

Opening Ceremony
Exciting Nighttime Slet!

Tuesday, June 21, 2005
Saturday evening, June 25, 2005
Morton West H.S. Hoffman Stadium
Berwyn, Illinois

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>We would like you to know</i>	7
<i>Zpěvačka Sylvia Virágová</i>	11
<i>Kolik je vás v té Austrálii?</i>	12
<i>Opět T.G.M.</i>	13
<i>Vzpomínka na dejkický Sokol</i>	14
<i>Dopisy čtenářů</i>	15
<i>Žalov</i>	17
<i>Krásy a taje ČR</i>	18
<i>Kino Ponrepo</i>	20
<i>Another Credit Card scam</i>	21
<i>Humor</i>	22
<i>Pedigree of the dollar</i>	23
<i>Další listopad / Piliře státu</i>	25
<i>Perly a perličky</i>	28
<i>Šlépějemi dějin</i>	31
<i>Palác / Pomník sv. Václava</i>	33
<i>Vzpomínky na skutečnost</i>	35
<i>Zločiny jednoho spisovatele</i>	38
<i>České pivo</i>	40
<i>Tetička a strýček Kulichovi</i>	42
<i>Z tajů krás české řeči</i>	43

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola
Sydney.

Obsah publikovaných
článků nemusí být totožný
s názory redakce.

Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
4.5.2005

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

XXI AMERICAN SOKOL SLET • 2005

www.American-Sokol.org

Z PERA STAROSTY.

Po zahájení naší sportovní činnosti v letošním roce se konala naše první společenská akce tohoto roku. Navzdory dobrému programu, dobrému jídlu, dostatku a výběru zákusků a studené kuchyně návštěvnost bohužel byla velice špatná. Nejvíce smutné však na tom je, že spousta členů dala přednost večeri s přáteli anebo jiné činnosti před podporou Sokola. Dostáváme se do situace, kdy se budeme muset zabývat otázkou jestli se tyto akce vůbec mají v budoucnosti pořádat vzhledem k nerenovatibilitě a náročnosti na jejich přípravu.

Proto se domnívám, že se naše organizace musí soustředit na to, proč byla vůbec založena; budova Národního domu byla postavena především pro sportovní účely a je to právě sport který nám nadále přináší pravidelné příjmy. Podnikli jsme již v tomto směru kroky tím, že jsme v sále nechali renovovat podlahu včetně nového vytyčení hřišť podle oficiálních rozměrů, hala je nyní vhodná pro provozování volejbalu nohejbalu a sálového fotbalu. Udělání pořádku v ostatních prostorách a vyřazení starého nepoužívaného nářadí a nákup nového zařízení je další krok. Doufáme, že po vyřešení otázky pojištění se nám podaří halu do budoucna i pronajimat a tak zajistit další nezbytné finanční prostředky pro chod Sokola.

Bliží se doba, kdy se opět sejdem na valné hromadě. Rád bych Vás požádal o co největší účast. Je zapotřebí, aby členstvo vědělo, co se v naší organizaci děje, co se stalo za minulý rok, co plánujeme do budoucna a jaká je naše finanční situace. Rádi bychom slyšeli Vaše názory a hlavně bychom rádi slyšeli od těch, kteří jsou ochotni v určitých věcech pomoci.

Nazdar! Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$1,198; fond na údržbu Národního domu \$636. Vřelé díky všem.

Členské příspěvky \$2,400.

Vydání. Mimořádné výdaje – skříňka první pomoci \$185, rohož na podlahu nového skladu \$121, elektrická instalace - svítidla a zásuvky \$275.

Upozornění. Členské příspěvky \$25 na rok 2005 jsou splatné do 31.1.2005 (podle australských pravidel).

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.1.2005 do 28.2.2005:

Retter P Dr	50	Anonym	5	Tomek J	25
Brack P	20	Jelinek Jan	25	Bureš O	20
Steklá I	25	Picková B	5	Dostál P	175
Vaniček J	20	Šubert J	50	Doležel Z	10
Dlask J&J	20	Chvojka R	75	Martinek Z	30
Benická A	25	Svoboda V	25	Klika O	25
Lazaros N	5	Navrátil V	100	Štěpánková O Dr	50
Rogers G	2	Verner M	25	Fiala O	25
Moravec M	50	Prescott L	25	Jonáková E	50
Procházková J	25	Conway M	20	Boudaghian D	20
Saltman T	35	Rosler P	20	Toman R	35
Kantůrek L	20	Fischer H	50	Mikus J&M	20
Cutkomp D	52	Mach E	20	Binner M	15
Škopek M	75	Dobrovský J&M	30	Čtvrtečková D	25
Pšeničný I&O	5	Bates S	2	Major V	30
Škopek T	20	Koláček P	5	Kozák V	20
Hanousek	20	Raphael B	2	Hruška V	20
Dub M	20	Černý M&M	25	Vogel F	31
Kašpárek V	25	Procházka Jan	25	Hercok A	50
Anger J	5	Sokol J&B	50	Gajdošík M	75

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníkům.

Petr Čermák, jednatel (v zastoupení)

We would like you to know...

April 1977 ... April 2005. Yes, it is 28 years this month since we have opened our doors. Our Building, our National House, our beloved "Sokolovna" celebrates her 28th Birthday. This Sydney's home of Sokol, home of our sport and social activities served us well over the years. How appropriate it is to remember it in this issue of Věstník.

Having paid a brief tribute to our Lady in the above introduction let us now have a closer look at the **building** itself. The design was very simple and very practical: to serve the Sokol's intended purpose and use, the construction to be of readily obtainable materials easy to work with and above all requiring minimal maintenance and performing very well in the area of wear and tear. It can be confidently said it met these requirements and that it passed with flying colours! It is built on strong foundations and very solid footings. We never had any structural problems of a serious nature, you will not see large and wide cracks, you will not notice unsightly movements, subsiding or any similar defects. Simply said: she's done good!

However... and don't be afraid, nothing serious is coming up!... the old Lady is getting on and the signs of age and use are starting to appear, and not just recently, we have been noticing them for some time. And we know that as very responsible, and may we say proud owners, these signs and problems must not be neglected. We all have our homes, units, country retreats and we all know about the ongoing maintenance and a general taking care of our assets. We have done that. We did look after our Lady: washing, cleaning, dusting, vacuuming, re-glazing broken windows, painting, replacing broken lights and light globes, make sure the septic tanks are emptied, hot water is running, and we can go on, and on. All of that was regularly done thanks to dedicated members and volunteers devoting their "free and spare time" in thousands of hours and labour of love.

More serious tasks and jobs await us now and this will cost **MONEY**. We are embarking on a program that will improve, restore, repair and renovate our building where and when needed to avoid further deterioration and additional cost. You may have noticed that some of it has already started quite a few months ago. We will – in no particular order, size, importance, priority or cost – outline the jobs already done, jobs currently being done and /or committed, and jobs planned for the near future. We have three (3) categories:

1. Improvement (added value), comfort and the little extra we deserve.
2. Work we can do without, but which is important enough to spend money on.
3. Work, which, if not performed, will cause the building to fall apart.

We would appreciate your views on these priorities. Please let us know what you think.

WHAT HAS BEEN DONE:

- Reverse cycle ducted air-conditioning to the first floor dining room/restaurant;
- The same first floor balcony area separated from the main sports hall by attractive transparent rollers to cut down the noise from the hall and at the same time improving the efficiency of the air-conditioning;
- New audio-visual equipment and projector with accessories;
- New play-back / disco equipment and large speakers;
- New "Sokol Sydney" sign and logo on the outside front wall and information signs on the other approach walls;
- Internal operational improvements such as folding doors, separating doors, heavy fabric drapes, etc;
- Ground floor kitchen / buffet painted and generally improved;
- Relocation of liquor store from the main equipment store room to unused space underneath the balcony stair;
- New bar fridge for the first floor bar and fridges for the main kitchen;
- External steel structure and fire escape stairs restored and painted;
- All metal roof gutters replaced, timber fascias and barge boards painted and general roof and flashings repairs effected;
- Fire hose and some extinguishers replaced a properly mounted

WHAT IS CURRENTLY BEING DONE AND/OR COMMITTED:

- All external timber trims, feature panelling, window timber sub-frames and roof dormer window timber trims to be restored and painted;
- Weld-mesh metal guards to be installed to the roof ventilators from the outside to stop birds, vermin and possums getting in;
- The main sports hall timber flooring to be sanded, sealed, treated and polished including all new line marking;
- External lights – signage, flood lights and security lights – to be replaced with new and more efficient / energy saving fittings;
- New emergency escape doors and hardware in the main hall to replace the old rotted doors which are falling apart.

WHAT IS PLANNED TO BE DONE IN THE NEAR FUTURE:

- Complete all the external lighting;
- Check for operation / working order and replace as necessary all internal and external emergency lighting and Fire Exit signs;
- Heavy duty metal curtain and steel roller doors to recessed void at the rear of the building to create additional badly needed storage for larger and less frequently used items;
- New steel tube / chain wire / sheet metal enclosure around the LP gas bottles at the back of the building on the outside;
- Check for operation / working order all external emergency escape doors, repair and replace as necessary to comply with regulations;

And that should be enough for the time being. In total 21 items = 21 jobs. Some costing as little as \$500, and some as much as \$10,000. Yes, we are talking – and spending – tens of thousand of dollars. But rest assured the money is not being wasted. It is being spent wisely and every job is reviewed and scrutinised by the executive committee. Budgets are prepared and quotations are called for, assessed and approved before the jobs are commenced.

Needless to say, in addition to all of the above jobs there always crop up emergencies, unexpected situations and breakdowns that need to be taken care of. We are also looking at our old furniture, tables, chairs, and are planning improvements to increase our comfort as well. Currently a lot of effort is directed towards our small children and youngsters. Effort and encouragement to come to Sokol, exercise, play sport and have fun. We will need new improvements and new equipment for them as well.

While the “river” of spending will probably never stop - only the speed and current may vary, - the sources of income are slowing down to a trickle. They are drying up. They are like the water level in our Warragamba Dam. Well and truly down!

So now you know! Things are happening and are being taken care of. And you, yes YOU, can help. Come along and join in our sport. Come along and support our social and cultural programs, dances and entertainment. Please pay your outstanding and your currently due membership fees (\$25 per calendar year). Please contribute financially to our Building Maintenance Fund, or come along and help us with whatever you can do – cleaning, painting, gardening, etc.

Two years is not a long time. By then, in April 2007 we will celebrate our Building's, our Sokol Sydney National House 30th Birthday. Three Decades! Let us start planning now; let us make sure for it to be a happy and proud occasion in a well maintained, well looked after, all dressed up for the occasion Sokol Sydney National House.

*Peter Brack,
Vice president*

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři

konec 50. týdne byl studený, nevlídný. Oblékli jsme se proto velice dobře a vyrazili do předvánoční Prahy. Svažené víno a pilné obcházení stánků nás trochu zahřálo. Přesto jsme byli rádi, když jsme pozdě odpoledne byli zpátky ve vyhřátém pokoji. Ani se nám moc nechtělo zpátky do města, ale vlastně proto jsme přijeli, totiž, abychom se podívali na předvádění sletových skladeb ve vinohradské tělocvičně. Kdybychom byli nepotkali jednu velice ochotnou Pražačku, tak bychom asi tu tělocvičnu hledali ještě dnes. Ale už ve vestibulu se má mrzutost ztratila. Známi Sokolové z Mělníka, známi Sokolové z Paříže, Vidně, veselé tváře, plné očekávání. Když zazněla znělka 14. sletu, trochu se mi zamlžily oči. Je krásná. Dokážete si představit, jak bude znít na stadionu?

Hodnocení skladeb ponechám povolanějším. Některé se mi líbily více, jiné méně, ale tak už ta bývá. Před mnoha lety jsem dávala jednu skladbu dohromady a vím, co za tím stojí práce. Já osobně jsem postrádala cvičení pro vyspělé cvičenky (kuzele nebo obruče).

Sestry a bratři, na vaše jednoty byly rozeslány jak DVD-disky, tak i amatérsky natočená videokazeta pro ty, kteří DVD-přehrávač nemají. Skladba „Ta naše písnička česká“ pro věrnou gardu se mi zdála ze začátku příliš pomalá, příliš mírná a jednoduchá, to přece není pro nás! Dívám se na skladbu znovu a před mýma zavřenýma očima defilují sestry a bratři našich švýcarských jednot, kteří chtějí na

sletě cvičit. Hluboce před nimi smekám klobouk, protože není málo sester a bratří, u kterých se již přehoupla sedmdesátka, by i osmdesátka a přesto chtějí cvičit a skladba pro tu naši věrnou gardu je „ušitá“ na tělo. Zamysleme se my, mladší (my, tak kolem šedesátky...), buďme solidární s „naší“ věrnou gardou i když naše síly by třeba stačily i na skladbu náročnější. My, sokolové ze zahraničí, půjdeme v jednom šiku, na tribuně to sice diváci nebudou vědět, ale nás bude hrát znovu pomyšlení, od roku 1994 vlastně naše slety v zahraničí pokračují dál, jen jsou přeneseny na stadion, který nám byl dlouhá léta zakázán. Bohužel ve statistice ČOS slety v zahraničí (bylo jich 7) nejsou vůbec uvedeny a byli to zahraniční sokolové, kteří nechtěli, aby sokolská organizace upadla v zapomnění a mnohdy v obtížných podmínkách nesli na stadiony sokolské prapory. Každý náš zahraniční slet končil přáním, projít Bránou borců na Strahově. Máme nyní znovu k tomu příležitost.

Sestry a bratři, přijďte nacvičovat na slet, prožijeme spolu nezapomenutelné sesvičné a nácvikové, v Praze dáme všem najevo odkud jsme nápisem na společných tričkách, posměšné poznámky některých medií při posledním sletu nás vůbec nemusí zlobit, byly to výplody lidí, kteří vůbec neví, co pro nás Sokol znamená.

Už jednou jsem použila výroku bývalého náčelníka naší solothurnské jednoty: Kdo nechodil do Sokola, neví, o co přišel.

Eva Svobodová, vzdělávatelka, švýcarské Župní zprávy 20.2.2005

Velikonoční úvaha

U příležitosti právě uplynulých velikonoce bychom si mohli znovu připomenout, že mezi nás přišel minulý rok důstojný pán Jaroslav Šimek. Energicky vyvíjí misijní činnost mezi australskými Čechy - i Slováky - a teď také vydává „Měsíčník pro duchovní povzbuzení českých a slovenských krajanů v Australii a na Novém Zélandu“, pod titulem Katolické listy. Břežnové číslo obsahuje - kromě jiných textů - také několik zajímavostí všeobecné platnosti a některé z nich stojí za to přetisknout.

O velikonočním vajíčku se praví, že vejce bylo již v dobách předkřesťanských symbolem plodnosti, života a vzkříšení a nacházíme je při pohanských oslavách jara. Od nepaměti symbolisovalo vejce zárodečný proces, ze kterého vznikl svět, ale také životní sílu, narození, nesmrtelnost, návrat jara a díky skořápce i pocit bezpečí. Zvyk konzumovat vejce v době svátků, souvisel pravděpodobně i s postem, který velikonoce předcházela. - O velikonočním zajíčkoví je v Listech uvedeno, že má místo i v mytologii egyptské, řecké a čínské, kde symbolizuje štěstí, plynoucí čas, krátkost života. Je označován za atribut zmrtvýchvstání - podle lidového podání nespi, protože nemá oční víčka a zdá se obracet oči vzhůru.

Zajímavá a poučná jsou tato slova: „...Z pocitu sebevědomí se rodí diktátor a sobec připravený zraňovat své nejbližší...Utrpení nás činí citlivějšími k druhým, vnímáme věci, kterých jsme si při našem sebeprosazování vůbec nevšimli. Prožití nemoci a bolesti podporuje celkový růst naší osobnosti. Prožitek bolesti i bezmoci je nepochybně jedním z důvodů, proč starší lidé bývají vnímavější k potřebám druhých... Skutečný smysl lidské bolesti, nemoci a utrpení je možno nalézt pouze v řádu spásy...“. Potud Katolické listy.

Kéž by bylo důstojnému pánovi dopřáno ještě dlouho mezi námi působit a rozsévát dobrotu.

RV

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 1.května 2005 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest. Přejete-li si oběd od 12 hod. musíte si ho předem objednat na 0438 680 575 nebo 9452 5617.

Dobrá zpráva.

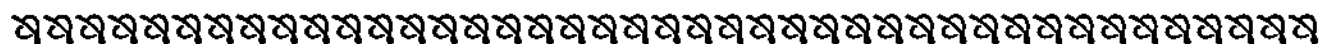
Již řadu let Sydney Morning Herald publikuje přehled počasí ze včerejšího dne v hlavních městech ve světě. Nalezli jste tam počasí skoro ve všech hlavních městech Evropy, jen s několika výjimkami. Bohužel mezi těmi výjimkami byla i naše Praha. Naše sydneyjské krajany to dost trápilo a mnozí se i rozčilovali. Proč město, kde každý den potkáte tucty Australanů a které je dnes světovým centrem turistického ruchu je vynecháváno? Jsou tam hlavní města menších států – Oslo, Sofie, Helsinky a třeba i Frankfurt. Od pondělí 14. března naleznete v Morning Heraldu konečně tu naši Prahu – to první pondělí tam bylo – Prague rain 1, -1. Jak se to stalo a kdo se o to zasloužil poznáte ze zprávy, kterou poslala redaktorka produkce sydneyjského Morning Herald.

Pan Jaroslav Doleček,
Sydney Morning Herald nyní zahrnuje Prahu mezi města v záznamu počasí ve světě. Máme více požadavků z jiných měst a prostor je limitujícím faktorem. Vedení zvážilo Vaše důvody, potřeby české komunity i mnoha dalších návštěvníků Vašeho překrásného města. Vloni jsem měla radostnou příležitost prožít několik dní v Praze, je to jeden z klíčových cílů turistů v Evropě – Dana Eppele, (10. března 2005).

Pane generální konzule, blahopřejeme Vám k Vaší úspěšné akci a máme z toho radost!

Česko-australská obchodní společnost ve spolupráci s Ministerstvem průmyslu a obchodu České republiky, Magistrát hlavního města Prahy, Velvyslanectví České republiky v Canbeře a Generální konzulát České republiky v Sydney

si Vás dovoluje vyzvat ke spolupráci při přípravě prezentační akce

**“Malá velká země
aneb České dny v Sydney”.**

ktorej sa bude konať vo dňoch od 15. – 18. júna 2005 v centre Sydney.

V rámci této jedinečné a prestižní akce organizované za účelem propagace České republiky v Austrálii budete mít možnost shlédnout

prezentace českých firem, výstavu Magistrátu hlavního města Prahy,
výstavu obrazů předních výtvarných umělců, investiční semináře, hudební recitály,
promítání českých filmů a prezentaci české kuchyně a piva.

Pokud byste se chtěli organizačně podílet na přípravě a realizaci této ojedinělé akce nebo přijít s novými podněty, máte jedinečnou příležitost. Hledáme dobrovolníky s dobrými organizačními a komunikačními schopnostmi. Uvítali bychom zájemce se znalostmi průmyslu o obchodu, české historie, kinematografie a klasické hudby, kteří by se chtěli podílet o své schopnosti a entusiasmus s ostatními. Dále nabízíme pozice pro tlumočníky a hostesky.

Své resumé, nabídky a podněty posílejte na e-mailovou adresu
malavelkazeme@czech-australian.com.au.

ZPĚVAČKA SYLVIA VIRÁGOVÁ Bořek Šindler

Máme zde mezi sebou umělkyni vynikajících kvalit, zpěvačku mezzosopranistku velkého formátu a nevšedního talentu Sylvii Viragovou. Dovede zpívat v mateřské slovenštině, v češtině, v angličtině i v jiných jazycích a proputovala svět jako málokterá naše krajanka. Naši lidé ji znají z vánočních koncertů pořádaných nyní každoročně v sydneyjské katedrále Saint Andrews a také obvykle několikrát do roka v kostele v Balmain, které bývají hojně navštěvovány i našimi slovenskými i českými krajany. Nikdy neopomene zařadit do svého repertoaru Dvořákovy hudby - do posledního vánočního koncertu vložila Dvořákovy biblické písně.

Narodila se v Bratislavě, kde se jí dostalo hudebního výškolení a kde také získala doktorát hudebního umění. Dostalo se jí tam výškolení u nejlepších profesorů a umělců. Než přišla s manželem do Sydney, vystupovala na koncertech v Evropě a i se souborem Mladá Srdce v Čechách a na Moravě, kam také dojížděla na koncerty do Prahy a do dalších českých lázeňských i jiných míst. Zúčastnila se také zájezdů do New Yorku a do Atlanty ve Spojených Státech. Bezprostředně před odchodem do Austrálie působila v tureckém Izmiru jako solistka a instruktorka turecké státní opery. V Turecku se s manželem seznámili s australským konsulem, který je oba inspiroval k působení v Australii. Do Austrálie dorazili v devadesátých letech a Sylvia se stala lektorkou zpěvu při sydneyjské Opeře. Ovládá zpěv v jedena-

nácti jazycích a v Sydney vystupuje na koncertech se svou skupinou spřízněných solistů.

Sylvia vystoupila poprvé na koncertě jako šestiletá a od té chvíle ji už zpěv neopustil. Je to veselá a otevřená umělkyně a pohovor s ní je spíše vlastně menším dobrodružstvím než pouhým pohovorem... Smích i veselost jsou jí přirozeným komunikačním prostředkem a dovede si jimi získávat četné přátele. S prvním manželem, s nímž se před několika léty rozvedla, udržuje nicméně neustále čilý umělecký styk a Pavel Virag ji často doprovází jako mistrný klavírista. Její druhý choť je nyní také jejím manažerem a organizátorem četných vystoupení. Přejeme Sylvii mnoho úspěchů do dalšího působení v Sydney a ve světě a dlouhou pěveckou dráhu. Zaposlouchat se do jejího zpěvu a do zpěvu s ní vystupujících kolegů je ojedinělým uměleckým prožitkem.

Dvacátého března pořádala Sylvia Viragová další koncert, nazvaný Velikonoční koncert, na němž také působila ukrajinská „capella“, která kromě zpěvu předvedla i ukrajinský zpěv a ukrajinský národní nástroj banduru. Je to jakýsi bratranec evropské loutny s velkým počtem strun. Dirigent Petr Derjašnýj nám na ni zahrál za zpěvního doprovodu své choti Nily. Program byl zahájen několika vážnými díly náboženského rázu. Slyšeli jsme také opět skvělého tenoristu Benjaminu Makisi z Nového Zélandu a samozřejmě i Sylvii samotnou. S Benjaminem Makisi excelovala ve dvojzpěvech z Carmen, Samsona a Dalily a také z Mascagniho opery Cavalleria rusticana. Ukrajinská skupina předvedla ukázkou z ukrajinské opery Kozák za Dunajem, kterou diváci přivítali jako dosud jim neznámý hudební opus. Nakonec Sylvia a Makisi spolu přidali encore Amigos para siempre a sklídili bouřlivý potlesk spokojených diváků.

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30-16.30 hod. vždy v sobotu:

**2., 16. a 30. dubna, 7. a 21. května
a 4. a 18. června.**

Volejte Jane 0438 014 125

Kolik je vás v té Austrálii?

Tak se nás často ptají doma v Čechách, nebo čeští turisté či návštěvníci příbuzných v Austrálii. Odpověď na zdánlivě jednoduchou otázku není ani zdaleka jednoduchá. Především proto, že v Austrálii na takovou otázku pohlíží úplně jinak než v Evropě. Když se v Čechách narodí dítě rodičům, kteří jsou oba třeba německé národnosti, jejich dítě bude mít zase německou národnost. V Austrálii by to dítě bylo Australanka nebo Australan, dříve to byl „British subject“. Australian Bureau of Statistics sleduje při sčítání obyvatelstva v které zemi jste se narodili a od osmdesátých let jakým jazykem hovoříte doma. Tyto údaje ze sčítání lidu, která se konají pravidelně každých pět let, poslední bylo v roce 2001, jsou pak jediným zdrojem odpovědi na otázku v nadpisu.

Zatím se tímto předmětem zabývaly dvě publikace. Prvou byla kniha Michala Cíglara: „The Czechs in Australia“, vydaná v edici Australian Ethnic Heritage Series v roce 1983 v Melbourne. Autor ve své knize uvedl výsledky sčítání v roce 1981. V Austrálii žilo celkem 16.152 osob narozených v Československu, 59% mužů a 41% žen. Z nich zhruba 74% nebo 11.952 mohlo být označeno jako Češi. Zajímavé jsou i údaje o rozmístění Čechoslováků v Austrálii. V Novém Jižním Walesu jich žilo 7.062, 43,7%, (36% v Sydney) a 4.819 ve Viktorii – 29,8%. 1380 v Jižní Austrálii, 1314 v Queenslandu, 797 v Západní Austrálii a zbytek v ACT, na Tasmanii a v Severním teritoriu.

Druhá publikace se jmenuje „Study of Needs of Czech and Slovak Disabled and Frail Elderly“. Byla vydána o 11 let později v roce 1994 a vypracoval ji Sokol Melbourne pod vedením starosty a „Research Officer“ Pavla Pospíchal. Členy studijního týmu byli K. Burián, J. Hájek, I. Kolařík, K. Lipenský, paní E. Mocnay, paní J. Skalová, L. Stuchlý a dále pracovníci Melbourne City Council, Home and Community Care a Migrant Resource Centre. Tato studie byla vlastně preludiem k vybudování „Vesničky“ pro přestárlé krajany z české a slovenské komunity v Melbourne, kterou Sokol Melbourne vloni úspěšně dokončil. Studie Sokola Melbourne se především zabývá situací ve Viktorii a zejména věkovou strukturou české a slovenské komunity. Jsou tam ale i souhrnné údaje o počtech přistěhovalců narozených v Československu v období od roku 1921. Předtím jsme byli ve sčítání obyvatel klasifikováni jako lidé narození v Rakousku.

Sčítání obyvatel:	1921	1933	1947	1954	1961	1971	1991
Narození v Československu	264	610	1484	12680	12132	16602	17803

Další sčítání lidu bylo v roce 1996, tedy již po rozdělení Československa. Vedení Australian Bureau of Statistics vymyslelo neuvěřitelnou klasifikaci na tři země: Czech Republic (5946 osob), Slovak Republic (2186) a třetí Czechoslovakia not further described (9161). Následky se dostavily poměrně rychle. Vedení Radia SBS potřebovalo zahájit vysílání pro rychle rostoucí jazykové komunity jako Nepali, Pashtun a další, ale nebyly peníze na rozšíření vysílání a tak manažéři SBS hledali, které komunity se zmenšují a snadno je našli, Češi a Slováci se smrskli o 10.000. Zkrátme jim vysílací časy. Nakonec to skončilo dobře. Bylo řečeno: „They had not previously noticed that there was a third category called Former Czechoslovakia not further described“. A tak tedy počet narozených v Československu se za pět let do roku 1996 snížil zhruba o 500 osob na 17.293! Navíc jsou také k dispozici údaje jakým jazykem hovoří tito přistěhovalci doma. Údaje jsou dosti překvapivé, ne všichni hovoří doma česky, slovensky nebo anglicky. Ale o tom zase až v příštím čísle Věstníku.

Na závěr ještě prozradím, že Census of Population and Housing konaný v roce 2001 zavedl zcela odlišnou metodiku a nový pojem „Ancestry“. Při tomto sčítání napočítali 15.891 obyvatel českého původu, 6.789 slovenského původu a zase 7.290 persons of Eastern European Ancestry, not further described. Mezi nimi byli určitě také Čechoslováci.

J.Zahrádka

+++++

**České mše se konají v 11.30 ve Stratfieldu v kostele svatě Marty
každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**

+++++

OPĚT T.G.M.

Patří k naší tradici vzpomínat březnového výročí narozenin prvního presidenta Československa. I když naši slovenští bratři snad nepocítují stejnou potřebu tohoto československého velikána oslavovat - přestože jeho otec byl Slovák. Masaryk se zasloužil nejen o znovunastolení české suverenity v historických zemích českého království, ale zároveň také o vzkříšení slovenského národa pod záštitou společného státu Slováků a Čechů.

Bylo údělem onoho velkého muže čelit neustálým útokům ze všech stran - snad podle českého přísloví že není na světě člověk ten, aby se zalíbil lidem všem. Z české strany byl koncem devatenáctého století vystavován hrubým útokům proto, že se odvážil odkrýt historický padělek tak zvaných Rukopisů - Zelenohorského a Královovorského - jejichž autor Hanka se snažil falsifikáty "vylepšit" historií staré české literatury. Masaryk zastával tehdy nepopulární názor, že naše dějiny a tedy také dějiny naší literatury si nezasluhují opírat se o nepravá a zfalšovaná tvrzení. Vysloužil si také nepopularitu za svou obhajobu Hilsnera, židovského občana křivě obviněného z rituální vraždy křesťanského děvčete v Polné. I za první republiky, přestože měl lví podíl na jejím vzniku, byl neustále osočován ze strany sudetských Němců a mocné slovenské ľudové strany jako zastávce tak zvaného čechoslovakismu - Němci mu vytýkali lpění na fikci československého národa jako národa vládnoucího republice a Slováci ho obviňovali z porušování tak zvané Pittsburské dohody, podle níž se Slovensku mělo údajně dostat a nedostalo autonomie. Přes tyto útoky Masaryk dovedl za svého presidentství do roku 1935 kdy abdikoval udržet ve světě dobré jméno republiky jako nakonec jediného demokratického státu ve Střední Evropě a to i v době kdy republika byla obklopena státy fašistickými a fašisujícími. Dovedl jednat podle svého přesvědčení a podle své zásady "nebát se a nekrást".

Ani dnes není dílo Masarykovo ušetřeno často velmi ostré kritiky a neuznáním. Sokolové ovšem nikdy nepřestali pokládat presidenta Osvoboditele za vzdělaného leč prostého člověka, jako muže s hlubokou křesťanskou vírou ve spravedlnost a osobnost bez jehož přičinění by nebylo bývalo osvobození od habsburské Vídně a československé samostatnosti a státnosti. V tom duchu jsou Masarykovy narozeniny sokolstvem všude uctívány i dnes.

Redakce Věstníku.

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY

SENÁT

STÁLÁ KOMISE SENÁTU PRO KRAJANY ŽIJÍCÍ V ZAHRANIČÍ

JITKA SEITLOVÁ

PŘEDSEDKYNĚ

V Praze dne 16. 12. 2004

Vážení krajané,

dovolte, abych se na Vás obrátila s průběžnou informací týkající se plnění rezoluce č.5 z konference „Týden zahraničních Čechů“ - péče o české kulturní dědictví v zahraničí. Stálá komise na své 19. schůzi otevřela otázku archivů a ve spolupráci se Státním ústředním archivem a Ministerstvem vnitra ČR připravuje jednoduchou metodiku, jak mají být archivní materiály tříděny a kde je možné získat další podrobné informace o jejich uložení. Tato metodika spolu s kontakty na příslušné osoby by měla být připravena v únoru příštího roku a ve spolupráci se zastupitelskými úřady rozeslána na všechna krajská sdružení. Rádi bychom Vás zároveň požádali o zaslání adresářů archivních fondů Státnímu ústřednímu archivu se sídlem Archivní 4, Praha 4 - Chodovec (Jiří Křeštan).

Doufám, že se nám těmito kroky podaří zachránit část historie České republiky a našich krajanů žijících v zahraničí.

Ráda bych Vám také poděkovala za Vaši činnost, kterou vykonáváte ve prospěch dobrého jména České republiky v zahraničí.

S pozdravem

Jitka Seitlová

VZPOMÍNKA NA DEJVICKÝ SOKOL

Dostal se nám náhodou pod lupu Občasník dejvického Sokola z prosince roku 2000. Zabývá se historií oné tělocvičné jednoty a autorem uveřejněné vzpomínky je někdejší pamětník bratr Mirek Malý. Protože v exilu, a také v exilu australském, byl nemalý počet Dejvičáků, přinášíme alespoň některé stati ze vzpomínek bratra Malého, jehož rodina se v třicátých letech přestěhovala do Dejvic z Brna, tedy už před více než sedmdesáti léty. Malý Mirek tehdy vstoupil jako žák do dejvického Sokola se sokolovnou „U šraňků“ v Bubeněčské třídě. Tam přímo proti pekárně Černých byla tělocvična, ale bratr Malý hlavně vzpomíná, jak se stavělo letní hřiště.

„V té době neexistoval Kulaták, ale byla tam škola Na Růžku a nedaleko ní i sokolské letní cvičiště... Nejvíce vzpomínek mám na naše letní cvičiště u Prašného mostu. Na jeho budování se podílel snad každý člen jednoty. Vzpomínám si jak starosta jednoty bratr ing. Patka jezdil s dřevěným kolečkem - kovové s pneumatikou ještě nebylo a ostatní se oháněli stávající mechanisací, krumpáči a lopatami. Po dobudování a přestěhování letního cvičiště z míst dnešního hotelu Diplomat do Dělostřelecké ulice - proti vile presidenta Havla - se toto „letní“ stalo kromě sokolovny naším druhým domovem. Zde jsme od jara do podzimu trávili svůj volný čas a přísný bratr Čenda, správce hřiště, byl naším dalším vychovatelem. Kovová konstrukce šplhadel, hrazdy a kruhů nám umožnila zvládat i obtížnější prvky jako salta, neboť doskok byl do měkkého písku. Zde jsme se seznamovali se základy míčových her a atletiky... Byl to bratr M.Hloušek, který nás seznámil se základy basketbalu a začali jsme hrát i dorostenecké soutěže. A byl to také on, kdo se zasloužil o rozvoj tohoto sportu v naší jednotě a vychoval i několik reprezentantů a olympioniků. Druhým nejrozšířenějším sportem byly volejbalové „debly“ ve kterých byla naše jednota na předním místě v republice... A veřejná cvičení na tomto cvičišti se mohou srovnat s dnešními župními slety. Byl to svátek pro celé Dejvice, zahájený průvodem od sokolovny přes Dejvickou a Vítězné náměstí - dnešní Kulaták - k Prašnému mostu, prošlo se vodárnou a končilo na letním. Cvičení jednotlivých složek zaplnilo celé hřiště a cvičilo se před vyprodaným hledištěm. Dokonce veřejné cvičení před XI.sletem se pro nedostatek místa pro cvičence muselo uskutečnit na fotbalovém hřišti SK Dejvice...“

Bratr Malý pak pokračuje: „...Novým prvkem výchovy byla větší samostatnost mládeže, volily se dorostenecké samosprávy a ty pomáhaly při vedení a organisování různých akcí. Nezapomenutelné byly Dorostenecké besídky, kde se rozvíjela naše tvůrčí činnost a podle svých schopností jsme se pak začleňovali do jednotlivých odborů jednoty - dramatického, loutkářského, pořadatelského a dalších. Byly základem budoucích profesí a úspěchů našich členů, jako na příklad dr.J.Pixy, moderátora vznikající Československé televise, Z.Reifandy, vynikajícího loutkovodíče a profesora AMU, Zdeňka Stránského, který jako nadějný herec padl v revoluci na střeše Národního divadla...”

Tyto vzpomínky dávného pamětníka bratra Malého se dnes čtou spíše jako neskutečné pohádky z neskutečných dob. Nejen u nás v Sydney, ale pravděpodobně i v republice. A přece, tak to ve starých sokolských jednotách chodívalo než došlo k německé okupaci a Vítěznému únoru...

Podle dejvického Občasníku zpracoval Dejvičák Bořek Šindler.

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

Dopisy čtenářů

Milý bratře pokladníku,

S trochou opoždění posílám členský příspěvek a dar na Věstník. Opravdu si vážím formátu a obsahu časopisu a přeji všem bratřím a sestrám hodně úspěchů v další práci. Nazdar!

Dr. Oliver Fiala, Exeter NSW

Nazdar bratři sokolové,

ností i v osobních životech všech členů.

S pozdravem Nazdar Vašek B Pavelka, California USA.

mé jméno je Václav B Pavelka. Děkuji za poslední číslo Věstníku. Byl jsem jedním z 10-ti členů, kteří založili 1. sokolskou jednotu v Canbeře. Byl jsem náčelníkem a má žena Vali byla jednatelkou. 16.8.04 jsem se dožil ve zdraví 90-ti let. Stále ještě chodím na procházky, líbí se mi děvčata. Sleduji sport, hlavně pak box. Rád bych věděl, zda ještě žije bratr Jelinek a bratr Šárka. Sešli jsme se v Praze na posledním sletu a šli jsme společně v průvodu z Václavského náměstí až na Staroměstské. Na náš věk je to jistě úctuhodné. ... Jsem sokolem od 6-ti let do dneška! nyní mám na sobě sportovní teplákovou soupravu s nápisem „Sokol USA“. Přeji celé jednotě sokolské hodně úspěchů ve sportovní čin-

Děkuji všem členům, kteří si vzpomněli na Oldu a přáli mu k jeho 83. narozeninám (i když nekulatým). Olda, ačkoliv už nemůže pro Sokol pracovat, je stále v duši správný sokol a celé naší jednotě přeje hodně zdaru a všechno nejlepší.

Se sokolským Nazdar L. Maříková, Sydney

Vážená redakce Věstníku,

Zasílám Vám částku na zaplacení Vašeho časopisu – trochu kontaktu s bývalou zemí, kde jsem žila většinu svých let. Minulý rok byl ve znamení slávy i smutku a tak ho pro mne ztělesnilo přísloví „Všechna sláva polní tráva“. Mimo různé jiné menší přednášky a činnosti mi byl 27.10. oficiálně vydán a „pokřtěn“ Plzeňský kalendář,

Manžel první vpravo, je to jeho poslední foto.

který přikládám. Pak hned druhý den 28.10.2004 jsem byla poctěna na plzeňské radnici předáním pečeti města Plzně – celá záležitost byla též na televizi. Inu, trochu radosti a slávy. – Ale uplynul jen měsíc, a 29.11.2004 mi náhle a to během 3 minut zemřel manžel. Byl to den normální jako jiný. Večer se díváme na zprávy a v 8.00 manžel řekl, že na TV není nic zvláštního a že si raději půjde lehnout a bude si číst. Ještě v 8.30 jsme plánovali, co se bude dít příští den – já pak šla do kuchyně uklízet. V 9.00 mě náhle volá, „Rychle, volej sanitku, mně je moc špatně.“ Tak hned volám – a během hovoru se skácel a byl mrtev. Ještě jsem pod vlivem šoku a traumatu z toho všeho. ... Měl sice Parkinsonovu nemoc a byl už málo pohyblivý – (neměl třes, ale tuhnutí svalů, takže sotva chodil, jen seděl a ležel), ale neléčil se na aterosklerózu, která smrt zapříčinila. Díky Bohu netrpěl dlouho, jen

okamžik. A tak neměl smrt těžkou. Samota je pro mne tíživý úkol. Ale člověk musí v životě mnoho přijmout. Inu – „Sytý hladověmu nevěří“ – myslím někdy na ty, co se rozvádějí – že si neváží toho, že mají jeden druhého. Ale zase mládí vidí vše jinak, jako by byl život věčný, čas ani jakoby nebyl a stáří – to je asi tak vzdálené jako cesta

na měsíc či dále. Ale i ta cesta ubíhá a zkracuje se... Život je prostě dar – dar na určitou dobu pobytu zde na zemi – nic víc. ... Každý vidí svou „zaslíbenou zemi“ tam, kde se mu daří dobře. Jako Shakespeare napsal: „Beauty is in the eye of the beholder“ – tak je to asi se vším – nebo, jak říkala babička „Proti gustu žádný dišputát“. Přeji Vám všem úspěšný a požehnaný rok 2005.

S pozdravem a vzpomínkami na dny u protinožců Hana Gerzaničová, Plzeň

Milí bratři a sestry,
Děkuji Vám, že jste se zúčastnili pohřbu bratra Miloše, který byl Sokolem od útlého věku a i své dcery vychovával v sokolském duchu. ... Přikládám šek na \$100 na příspěvky a Věstník.

Se sokolským Nazdar M. Černá, Bexley North NSW.

HLEDAJÍ SE:

Pana **Františka Sýkoru** ze Sydney hledá Jiří Kypson z Calgary, Canada.

Pana **Antonína Beníčka**, který údajně měl roku 1988 obchod „Delicatessens“ v Sydney hledá dcera Libuša Šnajdrová rozená Beníčková.

Bývalé sokoly z obce **Zabrušany okres Teplice** nebo okolí hledá Pavel Filip. Dejte prosím zprávu na: banikzabrusany@seznam.cz.

Informace, prosím, podejte redakci Věstníku (Sokol Sydney, 16 Grattan Cres, Frenchs Forest NSW 2086, tel. 02 9528 7928).

*(Pan **Stanislav Frnoch** rodem ze Strakonice, který byl hledán v minulém čísle, se našel! Sám se nám telefonicky do redakce přihlásil a byl mu zprostředkován další kontakt.)*

V tomto dubnovém čísle Věstníku popřejeme **dubenkám, dubňáčkům, květnáčkům a květnákům!** Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v dubnu a květnu: 2.4. **Anně Craney-Metzler**, 12.4. **Jaroslavě Ječmínkové**, 13.4. **Martě Skopalové**, 17.4. **Evě Vince**, 18.4. **Jitce Vilímovské** a 28.4. **Zorce Kašpárkové**(ml.) a **Lence Taylor**, 6.5 **Gabrielce Kiliánové** a 15.5 sestrám **Janě Nejedlé** a **Aleně Valové**; vše nejlepší našim bratrům, kteří ty kulaté oslaví v dubnu: 15.4. **Janu Velechovskému**, 30.4. **Josefu Tomkovi**, rodáku ze Skutče, který již v letech 1946 až 1948 byl náčelníkem Sokola Bečov u Karlových Varů a těm, kteří je budou slavit v květnu: 13.5 našemu oblíbenému kuchaři **Jardovi Krejčíkovi**, 26.5. **Karlu Pavelkovi**, a **A. D. Mandelíkovi**, 29.5. **Milanovi Kramářovi**.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k **nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevného zdraví**: 17.3. bratru **Pavlu Dostálovi**, který nám hodně pomohl s nákupem pozemku Sokolovny, 22.4. bratru legionáři **Hanuši Federerovi -93-**, 25.5 **Jirkovi Zábovi** a 26.5. **Slávkovi Navrátilovi**, rodáku z Heršpic na Moravě, který vstoupil jako žák do Sokola v roce 1928 a který často posílá své příspěvky do Věstníku.

Žalov.

Osmačtyřicátníci nám odcházejí a valem nás ubývá. Rozloučili jsme se s manžely Kučerovými, dlouholetými členy Sokola v Sydney. V říjnu minulého roku odešla v Brisbane sestra **Bedřiška Kučerová** a v únoru ji teď na věčnost následoval i její manžel bratr **Vladimír Kučera**. Oba byli podporovateli sydneyjského Sokola a bratr Vladimír zde po léta pravidelně cvičival. Při stavbě sokolovny poskytli štědrnou finanční pomoc a po jejím otevření se zúčastňovali všech sokolských akcí v sokolovně. Bratr Vladimír také působil po dlouhá léta v Sydney jako realitní agent. Upřímnou soustrast tlumočíme jejich dceři Janičce i všem členům rodiny.

V únoru také odešla choť našeho dlouholetého člena bratra Františka Matějky, sestra **Norma Matějková**. Milovala českou hudbu a po dlouhá léta se zúčastňovala všech sokolských zábav v Sydney. Zesnula po krátké zákeřné nemoci ve věku 76 let. Při pohřebním obřadu se hrála její oblíbená píseň Ta naše písnička česká a jedna z účastnic se vyjádřila při té příležitosti, že za zvuků oné písně vtančila Norma do nebe. Čest její památce a upřímnou soustrast pozůstalým.

Opustila nás také ve věku požehnaných 92 let sestra **Julie Vytopilová**, členka baťovské skupiny Čechoslováků usedlých v Sydney. Byla pravidelnou návštěvnicí sokolovny a s velikým zájmem sledovala - dříve také s nyní již též zemřelým manželem - činnost Sokola. Do Austrálie přišli Vytopilovi z Dálného Východu, kde dlouhá léta pracovali pro Baťův koncern. Kdysi dávno poslal Zlín sestru Julii jako mladou dívku s nám kdysi dobře známým baťovským pracovníkem bratrem Józinem Buršíkem prodávat boty do pražské prodejny na Václavském náměstí, kde si oba Moravané zdatně vedli. Později pak odešla do Indie a poslední léta trávili s manželem v Sydney.

V březnu jsme se loučili se sestrou **Brigitou Sokolovou**, zemřelou ve věku 82 let. Byla členkou našeho Sokola od příchodu do Austrálie a se zájmem sledovala výstavbu Národního domu. Byla také jednou z prvních, kteří nabídli bezúročnou půjčku na postavení sokolovny. Když jí potom po pěti letech chtěl náš tehdejší pokladník půjčku vrátit, změnila půjčku v dar. Rozloučili jsme se s ní slovy - *Neplačte, že jsem odešla, ten klid a mír mi přejte, jen v srdcích věčnou vzpomínku / si na mne zachovejte.*

Světový svaz sokolstva je hluboce zarmoucen nad smrtí velkého Sokola bratra **Roberta Liptáka**, bývalého náčelníka D.A. Sokola (Dělnického Amerického Sokola, USA), který skonal v březnu 2005. Jako delegát své sokolské organizace stál bratr Lipták při zakládání Světového svazu sokolstva v roce 1993. Byl dlouhodobým vedoucím amerických sokolů, drahým, zkušeným a spolehlivým rádcem, který organizoval četné sokolské školy instruktorů / trenérů a letní tábory sokolské mládeže. Budeš nám chybět, bratře Liptáku, ale budeš žít v našich srdcích.

V únoru zesnula paní **Josephine Sarka**, manželka bratra Josefa Šárky. V krásném a dojemném obřadu se s ní v přeplněné kapli rozloučila její rodina, přátelé a známí při melodiích, které zahrály její talentovaná dcera a vnučka. Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

THE CELTS AND

THE GREAT MIGRATION OF PEOPLES

500 BC – 9th century AD

The head of a Celtic warlord or perhaps druid found in the shrine unearthed near Mšecke Žehrovice symbolises the so-called head cult. Roman historians Livy, Strabo and Diodorus mention the Celtic custom of keeping and worshipping severed heads.

A specific continuation or reflection of the cult was a coin introduced during the Caesar's rule and bearing the sovereign's likeness. At the time of its greatest expansion, the Roman Empire encompassed most of Europe and its coins thus became the first common European tender.

At the turn of the 8th and 7th centuries BC, iron became widespread in central Europe. In central Bohemia, the Early Iron Age is represented by a technologically advanced and socially structured *Bylanyan* culture which received its name from the village of Bylany near Český Brod. The people of this culture bred horses and used them not only for agricultural work but also as riding mounts.

According to modern archaeological thought, the Czech territory was part of the core of the remarkable ethnic and cultural group known as the Celts, and as a major centre of the Celtic civilization, also one of the main sources of the European culture. The Celts are the first identifiable ethnic group to inhabit Czech territory.

BYLANIAN
VESSEL

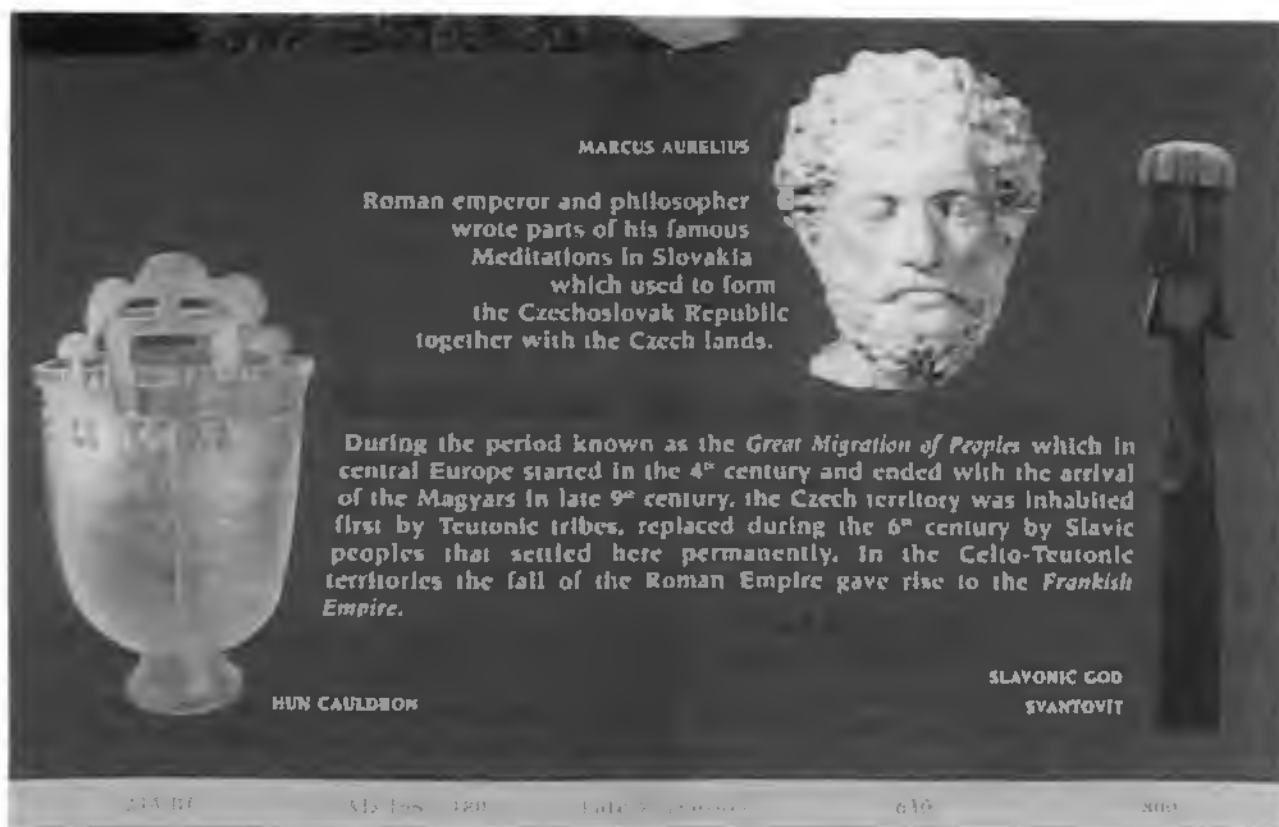
The widespread finds of ancient Roman coins attest to the existence of lively commerce. One of the most important European trade routes that crossed the territory of what is now the Czech Republic was the *Amber Trail*. Although of much older origin, its importance culminated during the peak of the Roman Empire. The route linked the port of Aquileia on the Adriatic coast with the Baltic.

CELTIC TRUMPETER, STRADONICE

OPPIDUM (HILL FORT) AT ZAVIST

Foto: Pavel Ott

Na této a předcházející straně přetiskujeme další panel z výstavy „Krásy a tajemství ČR“. Postupně uveřejníme i zbývajících 8 panelů této významné výstavy.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 17/4/2005 v 14.00 hodin (Povšimněte si změny začátku představení):

HELMADOE

Lyrický příběh z počátku našeho století, s atmosférou maloměstského prostředí, s rázovitými figurami a jemnou analýzou lidských povah. Odehrává se v jihočeském městečku, v němž vnímavý dospívající chlapec prožije první citové okouzlení i hlubokou krizi. Helimadoe jsou i počáteční písmena jmen pěti osobitých dcer drsného venkovského lékaře Hanzelína, který nejen že léčí těžce nemocného chlapce, ale svou moudrostí mu pomáhá bolestný citový zásah překonat. Hrají: Josef Somr, Jana Dolanská, Zuzana Bydžovská a další. Režie: Jaromil Jireš

Neděle 15/5/2005 v 14.00 hodin:

BARBORA ŘÁDÍ

Rázná paní Barbora Čápková se snaží provdat dceru. Jako nejvhodnější kandidát se jeví Pavel Stehlik, a protože se líbí i dceři, koná se slavná veselka. Novomanžel se nijak nechlubí tím, že se doslova topí v dluzích. Za nějaký čas si spolu s tchánem vyrazí na tah do Prahy. Jako z udělání má paní Barbora stejnou cestu - a přistihne manžela ve varieté, kam si zašla se známým z dávných časů. Slibuje nevěrníkovi krutou pomstu, leč její záměry zhatí zcela neočekávaná událost... Režie: Miroslav Cikán
Hrají: Antonie Nedošínská, Theodor Pištěk, Jindřich Plachta, Jára Kohout, František Filipovský.

Neděle 19/6/2005 v 14.00 hodin:

ŽELARY

Je doba okupace Protektorátu Čechy a Morava Němci. Eliška je nedostudovaná lékařka, z důvodu uzavření vysokých škol. Pracuje jako zdravotní sestra v městské nemocnici. Odbojová skupina, v níž jsou lékaři zapojeni, je odhalena a pronásledována gestapem. Všem hrozí smrt. Zatímco vedoucí skupiny, primář Richard, milénec Elišky, přes noc zmizí do ilegality, pro Elišku její spolupojovníci narychlo vymyslí jiný, zdánlivě bezpečný úkryt. Dohodnou se s pacientem Jozou, aby Elišku ukrýl daleko v horách. S falešnými dokumenty, s novou identitou je Eliška, nyní Hana, donucena ze dne na den opustit městský život a stát se ženou horala. Žít uprostřed divoké přírody, v horské vesnici, kde se zastavil čas před sto padesáti lety. Tato vesnice sluje tajemným názvem Želary. Režie: Ondřej Trojan. Hrají: Anna Geislerová, Iva Bittová, František Velecký, Jan Triska, Jan Hrušínský a další.

Another Credit Card scam (from e-mail)

By understanding how the VISA & Master Card Telephone Credit Card Scam works, you'll be better prepared to protect yourself. Con artists get more creative every day...

My spouse was called on Wednesday from "VISA", and I was called on Thursday from "MasterCard". The scam works like this: Person calling says: "This is <name>, and I'm calling from the Security and Fraud Department at VISA. My Badge number is 12460. Your card has been flagged for an unusual purchase pattern, and I'm calling to verify. This would be on your VISA card which was issued by <name> bank. Did you purchase an Anti-Telemarketing Device for \$497.99 from a marketing company based in Arizona?"

Then you say: "No", the caller continues with: "Then we will be issuing a credit to your account. This is a company we have been watching and the charges range from \$297 to \$497, just under the \$500 purchase pattern that flags most cards. Before your next statement, the credit will be sent to <your address>, is that correct?"

You say: "Yes", and the caller continues: "I will be starting a Fraud investigation. If you have any questions, you should call the 1-800 number listed on the back of your card and ask for Security. You will need to refer to this Control Number" The caller then gives you a 6 digit number and asks: "Do you need me to read it again?"

Here's the IMPORTANT part on how the scam works. The caller then says: "I need to verify you are in possession of your card". He'll ask you to "turn your card over and look for some numbers. There are 7 numbers; the first 4 are your card number, the next 3 are the 'Security Numbers' that verify you are in possession of the card. These are the numbers you use to make Internet purchases to prove you have the card. Read me the 3 numbers".

After you tell the caller the 3 numbers, he'll say: "That is correct. I just needed to verify that the card has not been lost or stolen, and that you still have your card. Do you have any other questions?" After you say no, the caller then thanks you and states: "Don't hesitate to call back if you do", and hangs up.

You actually say very little, and they never ask for or tell you the card number. But after we were called on Wednesday, we called back within 20 minutes to ask a question. Are we glad we did! The REAL VISA Security Department told us it was a scam and in the last 15 minutes a new purchase of \$497.99 was charged on our card. Long story made short, we made a real fraud report and closed the VISA card, and they are reissuing us a new number.

What the scammers want is the 3-digit PIN number on the back of the card. Don't give it to them. Instead, tell them you'll call VISA or Master card direct. The real VISA told us that they will never ask for anything on the card as they already know the information since they issued the card!

If you give the scammers your 3 Digit PIN Number, you think you're receiving a credit. However, by the time you get your statement, you'll see charges for purchases you didn't make, and by then it's almost too late and/or harder to actually file a fraud report.

What makes this more remarkable is that on Thursday, I got a call from a "Jason Richardson of MasterCard" with a word-for-word repeat of the VISA scam. This time I didn't let him finish. I hung up! We filed a police report, as instructed by VISA. The police said they are taking several of these reports daily! They also urged us to tell everybody we know that this scam is happening. Please pass this on to all your friends. By informing each other, we protect each other."

Vratislav – 51 let mladý, 82kg, 181cm – Čechoaustralan by se rád seznámil s příjemnou Češkou 40 až 47 letou. Hledám někoho, s kým bych mohl společně žít.

Telefon 02 4973 3891 – NSW Central Coast.

Marriage Humor

The last fight was my fault. My wife asked, "What's on the TV?" I said, "Dust!"

In the beginning, God created earth and rested. Then God created man and rested. Then God created woman. Since then, neither God nor man has rested.

My wife and I are inseparable. In fact, last week it took four state troopers and a dog. Do you know the punishment for bigamy? Two mothers-in-law.

A man inserted an ad in the classified: "Wife wanted." Next day he received a hundred letters. They all said the same thing: "You can have mine."

The most effective way to remember your wife's birthday is to forget it once.

First guy (proudly): "My wife's an angel!" Second guy: "You're lucky, mine's still alive."

How do most men define marriage? An expensive way to get laundry done for free.

Just think, if it weren't for marriage, men would go through life thinking they had no faults at all.

If you want your wife to listen and pay undivided attention to every word you say, talk in your sleep.

Then there was a man who said, "I never knew what real happiness was until I got married; and then it was too late."

A little boy asked his father: "Daddy, how much does it cost to get married?" And the father replied: "I don't know son, I'm still paying."

Please no complaints from the ladies. Watch soon for the female counterpoint.

Free medical advice?

A doctor and a lawyer were talking at a party. Their conversation was constantly interrupted by people describing their ailments and asking the doctor for free medical advice. After an hour of this, the exasperated doctor asked the lawyer:

"What do you do to stop people from asking you for legal advice when you're out of the office?" "I give it to them," replied the lawyer, "and then I send them a bill."

The doctor was shocked, but agreed to give it a try.

The next day, still feeling slightly guilty, the doctor prepared the bills. When he went to place them in his letterbox, he found a bill from the lawyer.

Rules are rules!

A new patient was quite upset when the doctor's nurse led him to a small, curtained cubicle and told him to undress. "But I only want the doctor to look at an ingrown toenail!" he protested.

"Our rule is that everyone must undress," replied the nurse as she handed him a very skimpy gown. "That's a stupid rule," grumbled the patient, "making me undress just to look at my toe."

"That's nothing," growled a voice from the next cubicle. "I just came to fix the phones!"

Už vás nebaví platit pokuty za rychlost?

Chcete mít při jízdě autem kolem sebe více místa?

Krok 1: Přivažte tyto balónky k vašemu autu.

Krok 2: Rozjed'te se **co nejrychleji**.

Krok 3: Sledujte, jak se lidé kolem vás bojí.

Krok 4: Policajtovi řeknete, že jste myslel, že jsou pravé...

(Neviditelný pes)

The romantic pedigree of the dollar

1520 *The Joachimsthaler* (Alias *thaler* or *tolar*)

In the heart of Europe, 20 years after Columbus discovered America, a Bohemian lord discovered immense silver deposits at Saint Joachim's Dale (or Joachimsthal). In 1519, Count Stephen Schlik, owner of the "silver rush" mines, obtained by royal charter the right to mint his own coins. His handsome hefty "Joachimsthaler groschen" (called "thaler"

for short) quickly became Europe's most popular monetary unit. (A horse in those days sold for 50 to 60 thalers.) In 1528 the Hapsburg Emperor revoked Schlik's monopoly and made thalers the coin of his realm.

Bohemian silver rush in 1518 - Prospectors at work

For 450 years "SOUND AS A DOLLAR" has meant a disc of solid silver weighing one ounce spelled THALER - TOLAR - TALLERO - DALER - DAÄLDER - DOLLAR in the four corners of the world... a coin bespeaking confidence in Europe, the Americas, Africa, in the Near and Far East. They all descended from their ancestor minted by Count Stephen Schlik in 1520 at St Joachimsthal - today called Jáchymov in the Czech Republic in the heart of Europe.

1732 The Spanish Pillar Dollar

Bohemia's Hapsburg monarchs also ruled Spain and her American colonies. In the New World, silver from the mines of Mexico and Peru was minted into "thaler" type coins worth eight "reales". These "pieces of eight" were the favorite booty of Captain Kidd and his fellow pirates who preyed on the Spanish treasure fleet. Yankee traders in the 13 British colonies called these coins "Spanish pillar dollars" because of the two crowned columns on the "tails" side. These symbolised the Straits of Gibraltar - the Pillars of Hercules. "Spanish pillar" was written "S//", soon superimposed as \$, the modern dollar sign.

1935 The Canadian Silver Dollar

The Bank of Canada opened its doors on March 11, 1935 and in that year a Canadian silver dollar was minted. On its "heads" side it bore the bust of Britain's King George V, the reigning monarch.

SOKOL STARS - KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and lots of balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS APR 2, 16, 30; MAY 7, 21; JUN 4, 18

FROM 3.30 TO 4.30

CALL JANE 0438 014 125

Potřebujeme další listopad? Radim Valenčík, ml. Neviditelný pes 20.11. 2004

Dne 17. listopadu 1989 mi bylo deset let. Nyní již patnáct let žiji v takzvané svobodné společnosti. Téměř neustále slýchám stesky politiků na rostoucí volební výsledky komunistické strany. Existuje pro to několik důvodů. Prvním z nich je, že komunistická strana je kritizována za svoji minulost, nikoli za svoji přítomnost. Minulost, kdy tato strana vládla, byla bezpochyby zlou dobou, přesto dnešní člověk, řešící každodenní problémy, nevnímá tuto minulost nijak palčivě. A bohužel chodí komunisty volit. Můžeme slyšet námitky: „Docházelo k přehmatům v soudnictví, ale každý měl práci.“ Ano, lidi zaměstnáte i věšením jiných lidí. Provazník bude plést smyčky a hrobař kopat hroby, jak o tom zpíval Karel Kryl. Nebo: „Lidé sice nemohli cestovat, ale dnes na to zase musí mít.“ Mezi překonáním nedostatku financí větším úsilím a překonáním ostatního drátu kleštěmi je však obrovský rozdíl. To, že není lidmi vnímán, je tragédií naší doby.

Dalším důvodem růstu vlivu komunistů je systematické očerňování tržního mechanismu. Ten však v naší zemi ve skutečnosti neexistoval. Komunismus je založen na společenském vlastnictví výrobních prostředků. Dnes sice výrobní faktory většinou vlastní jednotlivci, ovšem společnost jim určuje, jak s nimi mají nakládat. Nařizuje nám, co, kde, pro koho a v jaké kvalitě můžeme vyrábět. Nařizuje nám, za jakých podmínek a za jakou cenu můžeme prodat například svoji práci (minimální mzda). Vlastnictví nám může být bez problémů zrušeno vyvlastněním. „Solidárně“ si přivlastňuje stále více plodů našich výrobních faktorů (vysoké daně). A tyto tendence neustále rostou. V takové situaci není komunistická ideologie žádným extrémem, nýbrž jen logickým cílem těchto socialistických snah. Když společnost může se soukromým majetkem libovolně nakládat zákony, chybí jen krůček k tomu, aby jej vlastnila.

Proti všem komunistickým stranám (nejen té, která to nese v názvu) lze bojovat jediné poukazováním na nesmyslnost a tragičnost jejich receptů. Komunismus zničil obrovské materiální bohatství naší země a udělá to zas, pokud bude mít příležitost. Omezení pracovní doby nesníží nezaměstnanost, vyšší „povinná solidarita“ nevyřeší problém penzí, odpor proti školnému zničí mnoho talentů, na jejichž vzdělání společnost nenaloupí dost prostředků daňovým poplatníkům. Komunismus dokáže jen plýtvat a ničit. Dokud neodstraníme komunismus z programů většiny politických stran, nemůžeme se divit výsledkům KSČ(M). Nebo potřebujeme další listopad? Jednou chci žít ve skutečně svobodné společnosti.

Lež a tolerance ke zločinu – základní pilíře státu

Čestmír Hofhanzl Neviditelný pes 2/12/04

Motto: „První věcí, kterou je národu třeba, je duchovní pořádek a poznání, že zlo je zlem. Neodhalené, neobjasněné, omlouvané zlo je schopno plodit další zla. Jde o více než potrestání viníků, jde o to, aby národ měl jasné představy o tom, co je hanebné. Je to boj o duši národa.“ (Ferdinand Peroutka.)

Projev Václava Klause při příležitosti státního svátku založení Československa mne nepřekvapil. Obsah projevu, jeho zacílení a vyznění není projevem prostoty a nedostatku mravnosti autorů a řečníka. Řeč pronesená 28. října 2004 ve Vladislavském sále byla vykalkulovanou výzvou prvního úředníka a představitele Českého státu k obecné demoralizaci.

Státy se zakládají, udržují a obnovují na vůli k svéprávnosti. Na rozhodnutí spravovat si své věci sám, jako společenství ctící a uznávající určité hodnoty. Československo na konci I. světové války bylo založeno na takovéto vůli a představě. První prezident Tomáš Masaryk do jeho základů vložil velmi náročné vyznání a heslo – „pravda vítězí“.

Čas prokázal, jak je takové vyznání a motto, jako ideální norma, náročné. Problémy s jeho dodržováním měli sami zakladatelé státu. Již Masarykův nástupce Edvard Beneš nejednal tak, aby udržel vysoké ideály svého předchůdce. Svým jednáním za II. světové války a těsně po jejím skončení učinil některá rozhodnutí, která

v důsledcích usnadnila komunistům uchopení se moci v Československu. Mezi ně patří: jednání se Stalinem, odsun Němců jako celého etnika bez hledání konkrétní viny, zákaz agrární strany a další.

Komunističtí prezidenti s pravdou problémy neměli. V jejich pojetí měl pravdu ten, kdo držel moc. Ty, kteří jejich koncepci pravdy a práva nepřijali, zavřeli, popravili a ostatní umlčeli. Čas a oni sami na sobě prokázali, že pravdu nemají. Rozvrátili společnost, její hodnoty a zanechali po sobě morální spoušť.

Na konci osmdesátých let krize komunistického mocenského pojetí organizace společnosti a státu vyhřezla na veřejnost. Rozpad sovětského impéria byl dokladem, že dlouhodobě životaschopný stát, natož mocnost, musí mít ve svých základech vyšší hodnoty a principy než jen lež a zneužití síly.

Naše země dostala na konci roku 1989 šanci obnovit svou státnost na původních hodnotách. Dostali jsme příležitost vrátit náš stát k zásadám a hodnotám, které do základů Československa vložili jeho zakladatelé.

Co se v průběhu devadesátých let na české veřejné a politické scéně odehrálo a dodnes odehrává je smutným dokladem hloubky morálního rozkladu, který po sobě zanechal komunismus. Technokratická mocenská elita totalitního státu si byla vědoma příčin kolapsu jejich mocenského stroje. Svědčí pro to nastavená kritéria i celý průběh „sametové revoluce“. Šlo jim jen o to změnit technologii ovládání společnosti a udržet svou společenskou vrstvu v privilegovaném postavení.

Na přelomu let 1989-90 se, z hlediska schopnosti demokratické organizace veřejného života, česká společnost fakticky nacházela v bodě nula. V zemi neexistovala společenská vrstva, která by vyrostla v jiném hodnotovém prostředí, než jaké nastavil komunismus. Plodem toho prostředí bylo i společenství označované jako disent. Nebyl organizovanou politickou skupinou sdílející společné hodnoty, rozhodnutou důsledně pracovat na obnově státu a hodnot, na nichž byl náš stát před sedmdesáti lety založen. Jediní, kteří měli svou představu byli ti, kteří společnost a stát do katastrofální situace přivedli. Jejich představy a koncepce odpovídaly hodnotám a zvykům, ve kterých vyrostli a které v nich totalitní systém upevnil. V žádném případě neměli v úmyslu pracovat pro skutečnou změnu poměrů, ta by jejich společenskou vrstvu postupně vyřadila z jejich pozic.

„Kontinuita právního řádu“ zajistila kontinuitu pravidel, jimiž se řídil totalitní stát, pokračování způsobů fungování policie, soudnictví i státního aparátu. Nezakázání komunistické strany politicky jistilo překlenutí rizikového období v počátku devadesátých let, než proběhla privatizace – převážně do jejich rukou – a než ovládli média. Líbivá populistická hesla, „nejsme jako oni“, „tlustá čára za minulostí“, byla účelově použita jen proto, aby zabránila snaze vrátet společnost a stát k hodnotám, na nichž byl založen. Václav Havel aktivně posloužil jako figurka a ikona, která vyráběla krásné formy a pojmy, aniž na nich trvala. On má svůj podíl na tom, že do základů nového Českého státu byla vložena lež.

Obsazení klíčových ministerstev a politických pozic pracovníky „Prognostického ústavu“ – řízeného přímo ÚV KSČ by mělo dnes vypovídat o tom, kdo ve skutečnosti „revoluci a reformu“ dělal, kam ji směřoval a kdo tedy především nese odpovědnost za důsledky.

Václav Klaus od samého počátku své strmé kariéry pracoval pro to, aby základy „jejich“ ekonomické reformy mohly být plánovaně zneužity, aniž by za to někdo nesl odpovědnost. Každá úvaha o směřování státu, reforem, hospodářských koncepcí, o směřování oborů a odvětví... každá taková úvaha byla označena jako sociální inženýrství. Ve skutečnosti šlo o to, aby neexistoval oficiální koncepční písemný materiál, podle kterého by bylo možno po čase někoho volat k odpovědnosti. Role Václava Klause v podpoře Koženého Harvardských fondů je známa. Fondy s americkým názvem s nastrčenou figurou Koženým pomohly nastartovat jejich kupónovou privatizaci. Celý proces podivné privatizace, bez vymahatelných pravidel, bez možnosti a vůle privatizaci v obecném zájmu usměrňovat, byl záměrně nastaven k možnostem zneužití. „Pravidla“, záměry a cíle „politického procesu“ privatizace a reformy znali jenom oni. Způsob reformy odporoval „dobrým mravům“, často porušoval platné zákony. V důsledku toho se pak i ti, kteří „jen“ neměli zábran a využili příležitosti, do budoucna stali závislými spojenci a spoluviníky iniciátorů toho zločinného spiknutí.

Jako poslanec parlamentu jsem v tom čase opakovaně upozorňoval a v konkrétních kausách interpeloval Václava Klause, jako předsedu vlády, v záležitostech zneužití privatizace a jeho důsledky.

Machinace s lehkými topnými oleji byly způsobem „primární akumulace kapitálu“. Tyto transakce byly úmyslně umožněny a tolerovány. Mohl by o tom jistě vypovídat a mechanismus popsat bývalý vysoký státní úředník Klak, stejně tak ministr financí Ivan Kočářík.

V květnu 1990 byl zrušen zákon o majetku v socialistickém vlastnictví a roky nebyl nahrazen jinou normou. Úmyslně, aby neexistovala zákonná norma, podle které by soudy mohly formálně postihovat machinace se státním majetkem. O důvodech a účelu takového legislativního postupu by jistě mohl podrobně vypovídat dnešní nejvyšší rozhodčí spravedlnosti v Českém státě, předseda Ústavního soudu, Pavel Rychetský – v té době generální prokurátor České republiky a následně místopředseda federální vlády pro legislativu.

Do podrobností jsem viděl průběh i aktéry „reformy lesního hospodářství“. „Reformy“, která odporovala všem zásadám dlouhodobého, odpovědného hospodaření s lesem. Její účel byl jediný: vykrást ze zdrojů lesa to, co našetřily předchozí generace. Systém byl neprůhledný, nekontrolovatelný a nikdo v něm neměl dlouhodobou odpovědnost. Důsledky věděl každý zkušený lesník; bylo to v té době řečeno i napsáno. Pozdější ředitel státních Lesů České republiky Jiří Oliva mi v Poslanecké sněmovně na argument, že jejich „reforma“ je cíleně udělána tak, aby se mohlo krást, tehdy odpověděl: „Děláme jen to, co na nás žádají nejvyšší státní představitelé“.

Namátkou jsem uvedl některé příklady, jak „revolucionáři“ reformovali totalitní komunistický systém a stát. V principu se něco podobného, v různé míře, odehrálo ve všech odvětvích národního hospodářství i sférách společenského života.

Do doby než jsem se na jaře 1990 stal poslancem České národní rady jsem ve svém životě nikdy nepotřeboval zákon, máma nás vychovala v tom, že určité věci se nedělají. Ve sněmovně jsem brzo pochopil, že má-li lidské společenství být schopné spolupráce a fungovat, musí si stanovit jasná pravidla. I jen pět lidí si musí dát své zákony a trvat na jejich dodržování. Neudělají-li to, nebo si stanoví pravidla neslušná, některý z nich ten stav zneužije a poškodí to celé společenství.

„Sametová revoluce“ porušila základní princip slušného a právního státu, a to že zlo musí být jasně označeno a potrestáno. Navíc, takovéto pojmy obrátila často v opak a zesměšnila je. Co v devadesátých letech následovalo, bylo již jen přirozeným posloupným vývojem. Tak byla v počátku nastavena kritéria. Dábla, kterého komunismus svou bezzásadovostí čtyřicet let pěstoval v lidských duších, pustili postkomunisté ze řetězu. V devadesátých letech došlo v české společnosti ke zpochybnění významu elementárních pojmů umožňujících lidem společenskou koexistenci a v důsledku toho i fungování státu a jeho institucí.

Řeč Václava Klause ve Vladislavském sále při příležitosti státního svátku byla neuvěřitelná. Znamenala: smířte se s tím, že lež, loupež, podlost jsou normální. Od reprezentanta nově postkomunistické „elity“ to bylo logické, protože jen tak si tato „elita“ může udržet co zneužitím získala. Z úst prezidenta, nejvyššího úředníka státu, který si říká demokratický a právní, to byla urážka občanů, kteří si přejí, aby v naší zemi platilo slovo a zákon.

V Třešticích, 10. listopadu 2004

Čestmír Hofhanzl, člen Smírčího soudu Konzervativní strany
www.konzervativnistrana.cz

Připomínáme čtenářům, že obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce.

**Naše restaurace je nyní
otevřena pouze v sobotu.**

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Sokolské kino Ponrepo promítlo dvacátého února dva výborné filmy. Jako první jsme shlédli BBC film o atentátu na Heydricha v britském podání. Podrobnosti sice všichni dobře známe, ale stojí zato vidět ony osudné události s hlediska Britů. Tento film by měly shlédnout naše děti, jimž anglicky mluvený záběr ony tragické události z roku 1942 zpřístupní. - Druhý film, český, se zabýval problematikou presidenta Emila Háchy. V hlavní roli vystupuje nyní již zemřelý Rudolf Hrušínský a tomu se podařilo zpodobnit postavu onoho nešťastného presidenta v jeho nejtragičtějších hodinách zdá se co nejvěrněji. Vracíme se k osudovým dnům čtrnáctého a patnáctého března 1939. Čtrnáctého března se prohlásilo Slovensko samostatným státem pod patronací Třetí Říše a tím de facto způsobilo zánik Československa. To postavilo presidenta Háchu do neřešitelné situace. Byl povolán v noci na patnáctý březen do říšského kancléřství v Berlíně, kde mu položili nůž na krk. Buď podepsat dokument, jímž dává to co zbylo z Čech a Moravy na milost a nemilost Hitlera, anebo nepodepsat a vystavit ony země nemilosrdnému leteckému bombardování německou Luftwaffe. Už cestou vlakem sledují president, ministr zahraničí Chvalkovský a Háchův osobní lékař pohyby německé armády směrem k českým hranicím. Ač Hitler sám se nesnížuje k přímé rozmluvě s vetchým Háchou, je před presidenta předložen kapitulační dokument a po strašném nátlaku, kdy se Hácha po záchvatu mrtvice nejprve zhroutí a vzpomíná se až po zákroku Hitlerova osobního lékaře, president podepisuje. Teprve teď jsem pochopil Benešovu mnichovskou kapitulaci, praví. Podepsat znamená vlastně pozvat nepřitele k okupaci. Nepodepsat může znamenat proměnit česká města v trosky. Šílenec Hitler je schopen všeho... Co o tom dnes soudit, dnes po více než šedesáti letech? V době Mnichova stála dobře vyzbrojená československá armáda na hranicích hotova republiku bránit. Patnáctého března nebyla tato armáda bez Slovenska a v zmražené republice schopna vážného odporu. Hácha, člověk jehož jako pensistu nakonec přemluvili v říjnu 1938 po Benešově demisi k přijetí presidentkého úřadu nakonec také kapituloval a zdá se v daleko nesnadnější situaci než které čelil Edvard Beneš. To se zdá být poselstvím filmu a je to poselství pravděpodobně vyjadřující tehdejší skutečnost i Háchovo strašné dilemma.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Pokladník Sokola bratr Mirek Moravec se v březnu podrobil poměrně vážné operaci z jejichž následků se zdárně probírá. Těšíme se, že ho brzy zase v Sokole uvidíme za pokladnickým stolem.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Našinec si nemůže prostě nepovšimnout jisté anomalie v australských médiích. Noviny, rozhlas i televize denně přináší obšírné zprávy i zprávičky o výsledcích kdejakého sportovního utkání kdekoli na tom širém božím světě, včetně amerického basebalu, o němž se mohou zajímat věru jen málokterí otrlí domorodci. Každíčký pohyb kriketových hrdinů je sledován do nejmenších podrobností. Dovídáme se téměř denně o barvě prádélka nezletilých leč chtivých děv, divoce mávajících vším možným vstříc obhroublým leč zvířecky mužným borcům rugby a o zdařilých i nezdařilých pokusech těch pilířů kultury ony chtivé děvy znásilňovat. Ale nikdy, NIKDY se nedovídáme absolutně nic o ledním hokeji. Pardon - dovidáme se to, když občas media přinesou výsledky zápasu mezi tím a tím a oním a oním americkým hokejovým klubem, jenž je zdejší sportovní veřejnosti skoro neznám. Koná-li se však v Evropě hokejové mistrovství světa, australská media se halí do skálopevného nezaregistrování. Od Italů po Švédy a Finy, od Angličanů po Rusy přes Německo, Rakousko, Švýcarsko, Slovensko a Čechy tu přece máme desítky, stovky tisíc fanoušků, kteří mají o lední hokej eminentní zájem. Mlčení nicméně trvá a přetrvává. Evropský hokej neexistuje. Má někdo ponětí proč tomu tak je nebo musí tak zůstat ?

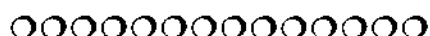
○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Koncem jara roku devadesátého jsem zavítal poprvé do osvobozeného Československa. Mirek Moravec, můj kamarád, odletěl několik dní přede mnou a domluvili jsme se, že hned po mém přiletu do Prahy se sejdeme. Sešli jsme se jak domluveno

a posmutnělý Mirek mně pravil - kamaráde, to bude trvat ještě nějakých deset let, než se zdejší lidé dostanou opět do normálních kolejí. To se mi tehdy zdálo naprosto neuvěřitelné, ale nakonec dávám bedlivému pozorovateli Mirkovi úplně zapravdu. Ono nešlo a nejde jen o vnější adaptace země. Jde o oděsné i když napohled nezjistitelné rány zasazené lidem doma onou dlouhou nadvládou ignorantů. Aby přežili, lidé doma se musili přizpůsobovat hrubcům a jejich lstivým kouskům a nakonec se i přizpůsobili. Buhvíkdy se z toho železného objeti barbarů ti chudáci vypotácejí... Zatím zůstává pohled do budoucna stále zamlžen.

Často se klade otázka, proč jsme tak náramně přístupni cizím vlivům. Zajisté je pravda, že Angličané a Francouzové daleko méně a střidměji přijímají cizí kulturní impulsy nežli my. Hlavní příčinou asi je to, že jsou daleko hojněji zásobeni vlastní poesii a vlastními myšlenkami než aby je museli importovat. Knám se nevozí švestky protože jich máme dost, ale dovází se k nám divadelní hry, protože jich asi nemáme dost. K nám se dovází filosofie ze stejně naléhavých příčin jako do Anglie brambory. K nám se dovážejí velké literární vzněty, ale místo abychom hořekovali nad tímto cizomilstvím, ohlédněme se, vyrábíme-li doma stejně velké a četné literární vzněty... Mohli bychom kašlat na francouzskou literaturu, kdybychom měli stejnou hojnost dobré literatury. - Toto napsal Karel Čapek v roce 1924 a nejde teď ani tak o to, do jaké míry snad platí jeho slova ještě dnes. Jde o Čapkův mistrovský způsob vyjádření velké věci prostými slovy. Přečetl jsem si tu stat v knize vypůjčené ze sokolské knihovny a věřte, čist Čapkovy úvahy o nás Česích je pošušňáničkem dnes a bude jim zajisté i zítra. Také asi proto, že Karel Čapek psal překrásnou češtinou a spolu-vytvářel češtinu novou, moderní, ale předkomunistickou, nepoznamenanou ještě způsobem vyjadřování bolševických ignorantů. Nikoli tedy urychleně.

The Sydney Sun-Herald přinesl triadvacátého ledna překrásný článek o Praze. Sice článek zřejmě objednaný tou či onou cestovní agenturou, ale přesto krásný a opatřený skvělými fotografiemi našeho hlavního města. Před takovými padesáti léty by se byl podobný článek v australských novinách nebyl objevil. Dnes, kdy už kdejaký Australan Prahu navštívil, je psaní o Praze jako o městě krásy a půvabu věcí celkem běžnou. Vážme si toho zájmu. Krása naší země vždycky trvala, čekala ale na objevení protinožci a vůbec večejnosti kdysi naočkovanou téměř výlučně na Evropu západní. Nu, objevili ji nakonec ti zdatní Kolumbové turistiky a je to příjemné. Snad jednou dojdou i k přesvědčení, že naše republika si zaslouhuje mít australské diplomatické zastoupení, aby se nemusilo putovat do Vídně za vyřizováním cestovadel.

Moravské duo „EVA A VAŠEK“ přišlo, zazpívalo a zvítězilo koncem února v sokolském Národním domě. Slyšeli jsme překrásně podané verse melodií písní všem nám většinou známých - českých, moravských i nějaké té slovenské, přesně podle naší chuti. Písně lidové, populární, národní, mezinárodní, nic extravagantního, ba dokonce žádnou „kauntry“ mezi hostujícími zpěváky z domova dnes tak často obehřávanou, a dokonce už ne nic třeskutě mladistvého. Oba umělci zpívali, oba hráli - on na chromatiku, ona na onen všenaštrojový a všeobsahující inštrument - a jedna melodie krásnější než druhá, k poslechu i tanci. Ti hodně mladí, odkojení rytmickým bušením, jež američtí producenti se odvažují též nazývat hudbou, by si na své nebyli přišli, kdyby se bývali dostavili. Nedostavili se, ale dostavilo se asi dvouleté stvořeníčko, které živě pobíhalo po sále a jevílo zájem o veškero dění na podiu i na parketě, a dověděli jsme se, že to byla dceruška Vaška a Evy. Šlo tedy o trio účinkujících. Zcela jinak a nesrovnatelně živěji probíhal jejich předvelikonoční koncert v Československém Country Clubu. Eva a Vašek zpívali a hráli před přeplněným hledištěm, velká část obecenstva je doprovázela spoluzpěvem a od počátku do konce byl parket plný tanečníků. Byl to asi jeden z nejúspěšnějších pořadů v Country Clubu vůbec. Eva s Vaškem - nutno dodat - vědí jak na to. Zřejmě si uvědomili, že naši lidé zde netouží po tom, aby jim zpěváci z Čech na podiu presentovali „kauntry“ hudbu, která na ně zde v Sydney útočí dvacetpět hodin denně ze všech přijímačů

a amplionů. U zdejšího českého publika vyhrává pořad starých známých českých evergreenů.

oooooooooooooooo

Dánský korunní princ Frederick a jeho sympatická tasmánská manželka princezna Mary trávili v březnu v Sydney část své "dovolené". Nám Čechům to připomíná i jinou princeznu, která před nějakými těmi sedmi či osmisty léty přišla z Prahy do Dánska, pojala tam za manžela tehdejšího korunního prince a stala se také první dánskou křesťanskou princeznou. Byla to princezna Jitřenka, neboli princezna Dagmar - vyslov Dejmar - dcera mocného českého krále Přemysla Otakara. Byla to prý v Dánsku velmi populární princezna a později královna-lidumilka i zvěromilka. Je pohřbena na klášterním hřbitově na jednom dánském ostrově, dodnes Dány vzpomínána, a od dob, kdy spisovatel Václav Beneš Třebízský napsal svůj román Královna Dagmar se to v Čechách Dášami jen hemží. Export českých středověkých princezen tím nekončil. Dagmar byla následována princeznou Annou, dcerou Karla IV, která se vdala do Anglie a stala se chotí krále Richarda II. Ta si vymínila, že bude smět i v Anglii číst bibli nelatinskou - takové čtení tehdy církev jinak trestala smrtí. Takže nejen na březích Tasmanie kvete dívkám štěstí...

oooooooooooooooo

Pointer... the shark was said to be 6m long

A SHARK that killed a charter boat skipper was being hunted off the West Australian coast today while his traumatised crew and passengers returned to Geraldton. Geoffrey Brazier, 26, of Perth, was bitten in half when attacked yesterday by a six-metre shark off the Abrolhos Islands group, 60km west of Geraldton, 500km north of Perth. He had been snorkelling with others from the luxury vessel, the Matrix, when the shark took him, witnesses said. Today WA Fisheries began an extensive search for the shark, either a Great White or a Tiger shark, which they said would be killed and used for forensic purposes. Fisheries officer Rory McAuley said they were looking for the

remains of the victim, but also to ensure there was no ongoing risk to the public. The fatal shark attack was the third in WA in just over four years. Last July, 29-year-old surfer Brad Smith died when he was attacked while surfing off Gracetown, about 270km south west of Perth. And in November 2000, 49-year-old Ken Crew died in an attack at North Cottesloe beach in Perth during an early morning swim.

March 20, 2005 From: AAP

oooooooooooooooo

If anyone needs a good excuse for drinking too much a man in Slovakia can pass his experience on - however it mightn't be a lot of use on the beaches. Trapped in his car under an avalanche, the man freed himself by drinking 60 bottles of beer and urinating on the snow to melt it. Rescue teams found Richard Král drunk and staggering along a mountain path four days after his Audi was buried in Slovakia's Tatra Mountains. He told them he opened his car window and tried to dig his way out with his hands but he realized the snow was falling faster than he could dig. He had 60 half-litre bottles of beer in his car as he was going on holiday, and after cracking one open to think about the problem he came up with the solution - literally.

The Manly Daily 9/2/05

Lovec perel Bojar

Šlépějemi dějin a významných výročí v březnu a dubnu.

V březnu se konla v Paříži pozoruhodná dražba. Dražili tam vzácné starodávné rukopisy a spisy. Pro nás Čechy byla pozoruhodná především tím, že tam dražili vzácný nález, který byl objeven jednou pařížskou rodinou. Ve staré rodinné knihovně našli malý spisek ze 14. století, jehož cenu odhadovali na 600,000 eur (9 milionů Kč). Ten spisek je latinský překlad 10 kapitol nejstarší české kroniky psané česky – Dalimilovy kroniky z roku 1310. (Starší je jen Kosmova kronika, psaná latinsky.) Na rozdíl od českých originálů, tento překlad obsahuje ilustrace – knížete Bořivoje, zavraždění sv. Ludmily a skutky sv. Václava. Překlad byl pořízen v Itálii snad v Benátkách či v Boloni nebo v Padově a byl zřejmě pořízen pro Jana Lucemburského nebo pro jeho syna Karla IV. České národní knihovně se podařilo vzácný rukopis v dražbě zakoupit za 300,000 eur a po jeho restaurování bude v Praze vystaven pro veřejnost.

Před 1000-ci lety, v roce 1005 se narodil knížeti Oldřichovi a jeho krásné manželce, prosté pradleně z visky u Postoloprta, Boženě syn, kterého pojmenovali jménem Břetislav. (Podle F. Palackého bylo jeho původní jméno Brjačislav.) Byl to kluk jako buk a když dospěl měřil 185 cm. A už za starých časů si vysloužil jméno Český Achilles. Stal se úředním knížetem na Moravě, kterou pak spojil s Čechami. Proslavil se únosem krásné Jitky, která byla vychovávána v klášteře ve Svinibrodu (Schweinfurt). Dal zbudovat novou rotundu ve Znojmě se známou galerií Přemyslovských knížat. Po smrti svého otce 9.11.1037 byl Břetislav prohlášen knížetem. O rok později se s vojskem vypravil do Polska, kde dobyl knížecí sídlo Hnězdno, odkud odvezl ostatky sv. Vojtěcha. Břetislav vydal zajímavý příkaz, aby v Čechách skončilo mnohoženství. Zemřel roku 1055.

Před 120-ti lety, 29. dubna 1885, se narodil Egon Ervin Kisch, novinář a autor knihy Přistání v Austrálii. Pražský rodák, pocházel z židovské rodiny. Hovořil česky i německy. Byl členem Komunistické strany Německa a nedávno bylo zjištěno, že byl agentem KGB, tehdy NKVD.

Před 60-ti lety, 25. února 1945, zahynul při náletu na Berlín František Chvalkovský, rozporuplná i málo významná postava českých dějin s jedinou výjimkou. Byl přímým účastníkem události, kterou jsme před měsícem sledovali v sokolovně ve filmu „Noc rozhodnutí“, o cestě Emila Háchy a jeho ministra zahraničí Chvalkovského do Berlína v noci ze 14. na 15. března 1939, kde podepsali kapitulací dokument o zřízení Protektátu Čechy a Morava. Chvalkovský se narodil v Jílovém u Prahy 1885. Vystudoval práva a od roku 1921 byl postupně čs. vyslanem v Japonku, USA, Německu a Itálii a v roce 1939 byl ministrem zahraničí Mnichovskou dohodou okleštěné Čs. republiky.

Před 60-ti lety, 25. března 1945, se uskutečnil druhý nálet angloamerických svazů na Prahu. Tentokrát byla cílem průmyslová oblast ve Vysočanech, zejména ČKD, kde byly vyráběny tanky a další výrobky potřebné pro válku. Bombardována byla i další města, Plzeň, Kolín, Kralupy, Pardubice a v pohraničí Ústí nad Labem, Most, Cheb a další.

10. března 1945 zahájil 4. Ukrajinský front z východního Slovenska „Ostravskou operaci“ a **25. března 1945** z jižního Slovenska zahájil 2. Ukrajinský front operaci nazvanou „Bratislavsko-Brněnskou“.

22.-29. března 1945 proběhla v Moskvě osudná jednání představitelů londýnského exilu, KSČ a SNR o „uspořádání poměrů v osvobozeném Československu“ a **4. dubna 1945** byla v Košicích jmenována vláda Národní fronty Čechů a Slováků v čele s levicovým sociálním demokratem Zdeňkem Fierlingerem. Tato vláda pak druhý den, **5. dubna 1945** přijala tzv. Košický vládní program.

Sovětská vojska vstoupila **4. dubna 1945** do Bratislavy, **10. dubna 1945** do Trenčína a o den později do prvního města na Moravě, Lanžhotu.

21. dubna 1945 jednotky 3. americké armády poprvé vstoupily na čs. území u Aše, kde vyčleněná čs. vojenská jednotka vztyčila československou vlajku.

Sovětská „Rudá armáda“ osvobodila **26. dubna 1945** Brno a **30. dubna** Ostravu. Do konce II. světové války zbývalo osm dní.

Před 45-ti lety, 7. března 1960, se narodil slavný český tenista Ivan Lendl.

J.Z.

New-found Greens trot to an old beat

Paul Sheehan, *The Sydney Morning Herald* 13 Dec 2004 (Excerpt)

As a former president of the Australian Conservation Foundation, Garrett knows more about the environment than anyone in Labor. He's also a lawyer, and led the foundation to build alliances with the mining industry and National Farmers Federation. Now he's a backbencher and he will rot there indefinitely unless he decides to join the factional system that both drives and cripples the ALP.

So why didn't he join the Greens? God knows they asked him enough. He probably would have walked into Parliament on October 9 if he'd headed the Greens ticket in NSW. He'd have had no local constituency to crowd his days, a national profile, and would have given the Greens a possibly crucial vote in the Senate. And he would have been heir apparent to the Greens leader, Bob Brown, who turns 60 in two weeks.

But Garrett didn't join the Greens for the same reason most of the electorate didn't vote for them on October 9. Because the Greens are not green.

The environment is merely a flag of convenience for a large faction of the party, a mother earth issue onto which they have parasitised their real agenda. That's why Brown and several hectorers on the Green Senate tickets spent so much time talking about everything but the environment during the election campaign. They couldn't help themselves. They fought the election on the Iraq war. Why? Because while marry Greens are dedicated environmentalists, the party is basically a branding exercise, a new package around an old product that most political consumers will never buy.

Take Lee Rhiannon, a Greens member of the upper house in NSW. Her mother was Freda Brown, for many years the head of the Union of Australian Women, a communist front in the 1940s, '50s and '60s. Rhiannon also started in politics through a communist front, the Eureka Youth League. She came to notice during a campaign in support of the Moscow Olympics in 1980, working for another communist dominated organisation, the Seamen's Union of Australia, which raised funds, of questionable origin, to help send a remnant Australian team to Moscow in defiance of the federal government's boycott.

Or take Sylvia Hale, another Green in the NSW upper house. Her political career began as a Trotskyite at Sydney University in the mid-'60s, where she and Hall Greenland ran a front called the ALP Club, which had nothing to do with the ALP. She later morphed into the Greens and was elected to parliament last year.

Garrett learnt the hard way about how Trots operate when he made his first tilt at parliament 20 years ago as a Senate candidate for the Nuclear Disarmament Party. He thought he could control the Trots, but the Socialist Workers Party took over the NDP and Garrett was gone by 1985. Like most hosts invaded by the Trot virus, the party died.

There are many reasons why Garrett didn't join the Greens, but given the party's power structure there was no guarantee he could parachute into the No. 1 spot on the Senate ticket in NSW. It was also obvious that the excessive influence of the pc Trots meant the party was dominated by a brand of politics that was self-ghettoising.

This should have been the breakthrough year for the Greens. The Democrats were disintegrating. Iraq had gone bad. Drought and climate change were ravaging the environment. Labor had abandoned the left. Yet the Greens got 7.4 per cent of the Senate vote and 732,000 votes, an increase 163,000, but a very modest harvest considering the 1.2 million votes for progressive parties three years earlier. And they did not win control of the Senate.

The progressive vote sank this year. Down the Dunnybowl. And Peter Garrett walked into Parliament, knowing the environmental crisis was too important to be left to the Greens.

**České mše se konají v 11.30 ve Stratfieldu v kostele svaté Marty
každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**

Knížecí palác byl prostý srub

V celých Čechách na počátku 10. století nežilo více než půl milionu lidí. Drtivá většina z nich byli svobodní zemědělci, méně bylo bezprávných otroků, nejméně pak příslušníků společenské elity. Tu tvořila knížata a jejich rodiny, nepočetné družiny profesionálních bojovníků a na přemyslovském dvoře i hrstka kněží.

Příběh českých knížat Václava a Boleslava není vymyšlenou pohádkou odehrávající se v imaginárním prostředí. Tak jako jeho aktéři byli lidmi z masa a kostí, proběhl události popisované legendami na konkrétních místech. S osobou svatého Václava jsou v písemných pramenech přímo spojeny čtyři opevněné objekty - Praha, jakožto hlavní knížecí sídlo Budeč jako místo kde se učil základům latiny, Tetín, odkud nechal převést tělo své babičky do hlavního chrámu země, a Stará Boleslav, kde se jeho osud završil. Všechna uvedená místa označovali Václavovi současníci jako grady, tedy hrady. Dnes je obvykle nazýváme hradiště.

V průběhu raného středověku, od 8. až do 12. století, bylo v Čechách vybudováno více než sto těchto "hradů". Rozlehlá hradiště chráněná mohutnými dřevohlinitými hradbami a kamennými zdmi jsou dodnes významnými a nepřehlédnutelnými body české historické krajiny. Hradiště představují nejvýznamnější díla postavená rukou raně středověkého člověka - a to jak rozsahem prací, tak množstvím stavebního materiálu i organizací práce.

První hradiště vyrůstala už v 8. století, zlatým věkem jejich budování bylo však až 9. století. Desítky nově vystavěných hradišť se tehdy staly sídly lokálních vládců, důležitými vojenskými i ekonomickými body. Odtud vládla knížata Čechů svým malým knížectvím, některé z hradů ve středních Čechách jistě ovládali i Václavovi předci.

Hektarová hradiště

Hradiště byla po obvodu opevňována i vnitřně členěna dřevohlinitými hradbami různorodé konstrukce. Mohutné stavby z roubených komor nebo příčně kladených dřevěných roštů byly doplňovány až metr silnými čelními zdmi, stavěnými z nasucho kladených kamenů.

Opevnění mělo původně podobu kompaktní hradby s kolmými, několik metrů vysokými i širokými stěnami. Jejich výška mohla dosahovat i více než šesti metrů. Šířka hradeb ve 12. století se pohybuje od dvou až tři metrů u jednodušších hradeb až po téměř 20 metrů na přemyslovské Bílině. Základem hradebních těles byla dřevěná konstrukce.

Deváté století nepřineslo jen zdokonalování hradišť, zároveň se zvětšovala jejich plocha. Do opevněného areálu bylo často zahrnuto i osídlení v dřívějším předpolí. Některé nově vybudované či rozšířené objekty dosáhly plochy i několika desítek hektarů, největší byla Kouřim s více než 40 hektary.

Hradiště byla obvykle dalšími pásy hradeb vnitřně členěna na několik částí, označovaných jako akropole a (jedno i více) předhradí, kde se soustřeďovala řemeslná výroba. Významnou součástí centrálních areálů byly dvorce sloužící především jako knížecí sídla.

Postupem doby si dvorce v areálu hradišť, případně v jejich nejbližším okolí, stavěli i další členové knížecího rodu a příslušníci vlivné aristokracie. Ze svatováclavských legend víme, že ve Staré Boleslavi měl svůj dvorec nejen kněz Boleslav, ale i velitel jeho družiny. Součástí dvorců či akropolí českých hradišť se od konce 9. století stávají i kostely. Křesťanství ovšem ze všech knížecích rodů přijali pouze Přemyslovci, a kostelní stavby se proto objevují jen na hradištích jimi založených či dobytých.

Z dnešního pohledu bychom prostředí hradiště nepovažovali za nijak luxusní sídlo. Jedinou kamennou architekturu představoval drobný kostelík, knížecím palácem byl prostý přízemní srub.

Hrady se již za prvních Přemyslovců staly pilíři státu a místy, kde se skutečně psaly dějiny. Pevnosti obklopující původní přemyslovský státeček ve středních Čechách (Mělník, Stará Boleslav, Lštění, Tetín, Libušín a Budeč) byly předobrazem pozdějšího správního systému přemyslovského státu - hradské organizace. Ta zajišťovala, aby veškeré obyvatelstvo podléhalo knížecí moci, vykonávalo příkazy panovníka a svou prací zabezpečovalo existenci státu. Právě pod ochranu hradeb byly shromažďovány dávky a berně, z hradů byla organizována služební práce i obrana země.

Přesné datum narození Václava není přesně známé. Sporné bylo i datum jeho smrti - dnes se historici shodují na 28. září roku 935. Podle novodobých výzkumů ostatků sv. Václav zemřel pravděpodobně jako čtyřicetiletý muž. V roce 915 byl Václav slavnostně postřižen (jde o rituální stříhání vlasů).

Lidové noviny, 27. 09. 2004, Michal Lutovský; historik

Pomník Václava vznikl téměř 20 let

Svatý Václav, patron země české, shlíží na Václavské náměstí už 92 let. Český národ se k němu utíká, kdykoli je ohrožen, nebo se naopak raduje. Myslbekův svatý Václav sehrál klíčovou roli v letech 1918, 1938, 1968 i 1989. Co všechno předcházelo instalaci nejznámějšího českého sousoší?

Původní jezdecký pomník patrona české země sv. Václava vytvořil v letech 1678 - 1680 na zakázku novoměstské obce pražský sochař Jan Jiří Bendl. Umělec dostal nařídění, aby jej zhotovil, "jak to umělecky a zdobně zná". Pomník byl tesán v Bendlově dílně v Široké (dnešní Jungmannově) ulici ze žehrovičského pískovce. Na velkou barokní kašnu na Koňském trhu poblíž vyústění Jindřišské ulice jej osadil kameník Jan Bureš. Ze starých vyobrazení vyplývá, že sv. Václav na koni a navíc na podstavci byl z pohledu diváka velmi vysoko, obdobně jako je dnes i Myslbekův sv. Václav.

Vše se změnilo roku 1827. Pomník byl přemístěn před dům U Arcivévodý Štěpána (dnes na jeho místě stojí hotel Evropa) na nový sokl, navržený architektem Josefem Krannerem.

Mše u pomníku zahájila revoluci v roce 1848

U pomníku se občas konaly bohoslužby pod širým nebem. Tak tomu bylo například v době moru v roce 1713, kdy se věřící nesměli shromažďovat v kostelech, aby se nákaza nešířila dál. Zvláště prosluly mše v revolučním roce 1848, zejména ta z 12. června, kterou za velké účasti lidu sloužil radikální kněz Jan Arnold. Po jejím skončení došlo v pražských ulicích ke krvavým srážkám s vojskem generála Windischgrätze.

Při nových úpravách náměstí, které již neslo Václavovo jméno, byla jezdecká socha sv. Václava v roce 1879 odstraněna a uložena do obecního skladiště na Františku. Tam se jí ujal vlastenecký probošt vyšehradské kapituly P. Václav Štulc a vlastním nákladem ji umístil v proboštském sadě pod okna své rezidence. Na dnešní místo na Vyšehradě dal pomník přemístit až jeho nástupce probošt P. Mikuláš Karlach, a to tak, aby český kníže sv. Václav pohlížel směrem k Pražskému hradu.

Dnešní pískovcová jezdecká socha sv. Václava v sadech na Vyšehradě je kopií původní, která stávala na Koňském trhu, dnešním Václavským náměstím. Originál pomníku je od roku 1990 instalován v Lapidáriu Národního muzea na Výstavišti.

Když byla v roce 1879 přemístěna jezdecká socha knížete Václava na Vyšehrad, bylo všem jasné, že náměstí, v té době již pojmenované k jeho počtě, nemůže dlouho zůstat bez sochy patrona české země. Starosta Emilián rytíř Skramlík proto ihned zahájil sbírku na novou monumentální plastiku, ovšem málo úspěšnou. Až v lednu 1894 byla vypsaná soutěž, které se zúčastnilo osm sochařů. Jednou z podmínek bylo, že konkurs je přístupný pouze umělcům, kteří se v Čechách narodili nebo zde žijí. Po vyhodnocení bylo porotě jasné, že vysoko nade všemi stojí dva návrhy, a to sochařů Josefa Václava Myslbeka a Bohuslava Schnírcha.

Po vzrušených diskusích odborné i laické veřejnosti byla práce zadána Mistru Myslbekovi (1848 - 1922). Svatováclavské sousoší se stalo jeho životním dílem. Pracoval na něm téměř dvacet let, vykonal nesčetné přípravné studie a návrhy. Ke své práci přistupoval s obrovským zaujetím a odpovědností.

Při tvorbě hlavní části pomníku se inspiroval též svatováclavským pokladem, přilbicí, drátěnou košilí a mečem. Velkou pozornost věnoval podobě tváře světce. Za model sochy koně si vybral ušlechtilého sedmiletého hřebce Arda, kterého při pózování v atelieru museli držet vojáci.

Hlavní plastiku doplnil Myslbek postavami čtyř světců: babičkou sv. Václava sv. Ludmilou, biskupem Vojtěchem, opatem Prokopem a poustevníkem Ivanem. Posledního z nich ještě před osazením nahradil sv. Anežkou Českou.

Sousoší mělo stát na rampě Národního muzea

Na architektonické úpravě pomníku se podílel Alois Dryák a na ornamentální výzdobě Celda Klouček. V prvním návrhu mělo sousoší stát na rampě Národního muzea. V roce 1912 byl pomník osazen na místě, kde stojí dnes, a o rok později byl slavnostně odhalen. Ovšem bez postav sv. Anežky České a sv. Vojtěcha. Ty byly instalovány až v roce 1924, když už byl Myslbek dva roky po smrti. Letopočet 28. 10. 1918, zasazený do dlažby před pomníkem, byl odhalen 27. října 1935. Ozdobný bronzový řetěz, který má chránit sousoší před vandaly, byl instalován v roce 1979.

Lidové noviny, 27. 09. 2004, Eva Hruběšová; Autorka se soustavně věnuje historii pražských domů, soch a pomníků

Červené víno snižuje riziko rakoviny prostaty

Obsah antioxidantů ve slupkách modrého vína blahodárně působí na prostatickou rakovinu. Američtí vědci tvrdí, že víno z modrých hroznů snižuje riziko vzniku rakoviny prostaty. Příznivé účinky na prostatu má přitom jen červené víno, neboť u bílého vína, piva a tvrdého alkoholu nebyly prokázány ani pozitivní, ale ani negativní účinky.

WASHINGTON - "Zjistili jsme, že muži konzumující týdně čtyři skleničky kvalitního červeného vína si snížili riziko vzniku prostatické rakoviny o padesát procent," řekla doktorka Janet Stanfordová z amerického státu Washington.

"Muži konzumující týdně více než čtyři skleničky se dvěma deci červeného vína si snížili riziko vzniku agresivního typu rakoviny prostaty dokonce o šedesát procent. To je významné číslo," prohlásila Stanfordová a upřesnila, že červené víno je účinné právě u agresivních druhů prostatické rakoviny.

Za příznivé účinky červeného vína může podle odborníků velké množství antioxidantu resveratrol. Ten je obsažen zejména ve slupkách modrých odrůd vinné révy, mnohem méně je ho ve slupkách bílého vína. Červené víno se navíc nechává po lisování kvasit ve slupkách déle než víno bílé.

30.9.05 Novinky.cz

Vzpomínky na skutečnost *Neviditelný pes*

Václav Vlk

Ani stokrát opakovaná lež se nestane pravdou. A to přesto, že Goebbels prohlašoval opak. Ani když se jedná o problém odsunu Němců z Česka a Polska.

Byli jsme dlouhou dobu přesvědčováni v novinách populárními komentátory i politiky, že problém odsunu Němců se vyřeší jednoduše: že vlastně o nic nejde. Že "jím" jde hlavně o to, abychom "morálně" odsoudili naše hříchy a viny a pak že už vše půjde jako po másle. Ukázalo se, že nic nebylo vzdálenější pravdě. Poslední události, pokusy o hromadné žaloby na Polsko a ČR a drsná a nekompromisní odpověď Polska, jednání německých a polských představitelů ukazují, že se "vyhnanci" a hlavně jejich vedení nespokojí s nějakými "omluvami". A že jde o peníze a majetek a politický vliv. Ukazuje se, že jakmile by Svaz vyhnanců začal vítězit na poli "odškodnění", přitvrdil by a kladl by další požadavky na Českou republiku a Polsko, jako je "návrat", vytvoření autonomie a podobně. Což by vedlo ke změně dosavadního více než padesátiletého mírového uspořádání v Evropě a mohlo by tak rozkolísat celou

Evropu. To není žádná fantasmagorie, ale skutečnost. Za patnáct let od roku 1989 jsme se ve vztazích se sudetskými Němci dostali od slov o "omluvě" a prohlášení, že jde jen o "smírlivé gesto a uznání morální viny" z naší strany až k otevřeným pokusům určovat co budeme dělat a říkat, či sochy smíme postavit, až po organizovaný pokus podáváním hromadných žalob k často neuvěřitelně rozhodujícím "evropským soudům" (viz zeď mezi Izraelem a Palestinci) změnit politický status quo v Evropě.

Je podivuhodné, že skutečný stav je zamlžován, omlouván, zkreslován. Jako by se čeští politici a novináři snažili za každou cenu zabránit skutečnému pohledu na problém celého "Svazu vyhnanců" a sudetoněmeckého Landsmanšaftu zvlášť.

V první řadě je potřeba přiznat, že se nejedná o žádný okrajový problém, ale z hlediska dalšího vývoje našeho státu o jednu ze základních otázek. Stát, který je v trvalém konfliktu, byť někdy dovedně skrývaném, s velkým sousedem a partnerem na takovéto praktiky může jen doplatit. Je nutno nahlas všude říkat, že Německo nikdy skutečně nezrušilo ze své strany nacistickou a pro nás a Evropu osudnou Mnichovskou dohodu. Ukázat, že právě tím, mimo jiné, dalo politický a právní základ vedení Landsmanšaftu k tomu, aby plynule navázali na myšlenky a činnost Henleina a jeho Sudetoněmecké strany. Jestliže se samo Německo pokoušelo o denacifikaci, ve vztahu k vyhnancům a hlavně sudetoněmeckým skupinám naopak podporovalo kontinuitu agresivní nacionalistické protičeské a protipolské politiky. S výjimkou ilegálních skupin jako byla "Stille Hilfe" neexistuje v Německu žádná skupina anebo spolek, který by nepřetržitě již více než století hlásal protičeské postoje a pěstoval ve svých členech pocit jak nadřazenosti, tak toho, že se na něm druhá strana sporu dopustila neodcinitelného bezpráví.

K tomu, aby bylo možno takto formovat určitou skupinu obyvatel nějakého státu, musí být jak vnější, tak vnitřní podmínky. Vnějšími podmínkami bylo rozdělení Evropy na dva tábory, kdy Německo prostě využívalo "vyhnanců" a hlavně sudetských Němců jako nátlakové karty. Jak proti Československu a Polsku, tak proti SSSR. Takováto podpora však není nikdy zadarmo. Do čela vyhnaneckých organizací se dostali zarytí nacionalisté, občas i skuteční nacisté. V tomto duchu, přes řečnické ornamenty pokračují vyhnanecké organizace ve své agresivní politice dál.

Druhá stránka, kterou většina obyvatel ČR nezná, je otázka postavení sudetských Němců v samotném Německu. Oficiálně se na odiv staví úspěšná integrace sudetských Němců, hlavně do Bavorska. Málo anebo vůbec se nemluví o tom, že sudetští Němci jsou stále, jako sociální a politická skupina oddělenou a samostatnou částí "německého národa. A to ne zrovna obdivovanou.

Sudetští Němci se po odsunu z ČR potýkali s mnoha nepříjemnostmi a nedůvěrou. Značná část tzv. říšských Němců je považovala za něco méně hodnotného, za jakési málo vzdělané a podivným nářečím mluvící přivandrovalce. Sudetští Němci se setkávali až s groteskními zkušenostmi, když mnoho "říšských Němců" například nechtělo vysídlence nechat spát ve volných místnostech, ale dávali je i s dětmi do stodol a chlévů. Chování vůči sudetským Němcům bylo občas až groteskní. Typickou ukázkou je příhoda, kdy říšská Němka osočila odsunutou Němku, že vyšíváný kapesník, který má, jistě někde ukradla, protože prostě žádní "sudetští Němci" nemají vyšíváné kapesníky.

Odsunutí Němci byli z praktických důvodů místně koncentrováni. Byli dlouhodobě ubytováni například v bývalých budovách lágrů a nebo kasáren. Někde, jako v blízkosti Kasselu jim byla vyhrazena menší často úplně vybombardovaná města, aby tam žili "mezi sebou". Dodnes najdete v Německu města a vesnice, kde je většina obyvatel potomky sudetských Němců. Také to, že mnohdy se podle jmen pozná, kdo je a kdo není sudetský Němec (viz slavný film "Odsouzení k hříchu"), vedlo k určité segregaci sudetských Němců.

Na jedné straně se tak sudetští Němci cítili ponižováni, na druhé straně jim německá politická reprezentace mazala med kolem úst, čím více a hlasitěji křičeli proti Československu a Polsku (křičet například proti SSSR a dnes Rusku ohledně Východního Pruska se nedoporučuje a v podstatě ani netoleruje).

S pocitem druhořadých občanů, vyhnání a bez majetku, v situaci kdy ti, co nejhlasitěji křičeli o právu na sebeurčení a hajlovali a měli zásadní vinu na osudu sudetoněmecké menšiny, se opět dostávají do čela, neměli sudetští Němci moc na vybranou. Protože právě vyhnanecké organizace měly a mají v rukou jak moc, tak peníze, které plynou ze spolkového rozpočtu. Vykořenění a zděšení lidé, kterým již od

dob jejich dědů jejich vůdci slibovali vítězství nad Bémáky a kteří si prožili opojení ze splnění snu o připojení k Říši, se najednou za pár let z vítězů stali žebráky. Vývoj v Landsmanšaftu také ovlivnilo, to, že vyhnání či odsun, postihlo i ty sudetské Němce, kteří byli jak s ČS republikou smířeni, pracovali v čs. úřadech, posílali často své děti na výuku češtiny a dokonce mnozí dobrovolně přísahali věrnost Československu. Tito lidé pak sloužili jako odstrašující příklad k tomu, jak se povede těm, kdo budou chtít spolupracovat s Čechy.

Politickou a ekonomickou moc v sudetoněmeckých organizacích tak převzaly kruhy, pro které bylo výhodné pěstovat pod nepřilíš silnou demokratickou rouškou staré ideály, které vytýčil Henleien. Stačí se podívat na základní Prohlášení Landsmanšaftu či navštívit jejich www stránky a věc je jasná. Hlavním zločincem jsou Beneš a Češi. V prohlášení je jako cíl vyhlášen návrat do "starých území" vytvoření Sudetenlandu a jeho autonomie až po odtržení. Na ruku jim také hraje to, že Češi a sudetští Němci se vlastně vůbec od roku 1945 neznají. Sudetští Němci například většinou vůbec nechápou, proč Češi trvají na tom, že je Němci chtěli vyvraždit. Považují to za nepravdu.

Tyto skutečnosti se z různých důvodů čeští politici snaží zastírat již 15 let. Po celou tu dobu vedení Landsmanšaftu a s nimi spojené politické kruhy útočí na ČR. Až po pokus znemožnit vstup ČR do EU. Když toto nevyšlo a otevřením hranic se ekonomická propojenost ČR s Německem a zapojení do EU zvětšuje, pokouší se změnit pro ně nepříznivou situaci dalším stupňováním vyhrůžek. Polsko odpovědělo rázně. A jediné možné. Česká reprezentace však mlčí. Nesmyslně a hloupě. Protože se ukazuje, že právě teď by byla možnost dostat se z defenzivy. Německá vláda začíná chápat že strašák "Věčně včerejších" začíná škodit i Německu. Právě teď musí česká vláda zaujmout jasné stanovisko a dosáhnout nějaké dohody s německou vládou. Možná je to poslední možnost nadlouho. Zvítězí-li CDU/CSU a stane-li se kancléřem Stoiber, lze očekávat jeho rychlé spojení s nejprotičeštějšími kruhy v Rakousku a pak by už skutečně šlo do tuhého.

Sudetoněmeckí předáci přesvědčili většinu našich bývalých spoluobčanů o tom, že Beneš byl horší než Hitler. Že Československo byla odporná diktatura a Hitlerovo Německo výborný stát a jejich záchrana. Pokusili se o tom přesvědčit i EU. Což naštěstí nevyšlo.

Co se jim však za vydatné pomoci spolkových špiček povedlo, že dokázali doslova vygumovat sudetským Němcům vzpomínky na skutečnost a nahradit je zapomněním. Velká část sudetských Němců je dnes hluboce přesvědčena, že oni se ničeho nedopustili. A že jsou jen obětí nebyvalého a ničím neodůvodněného násilí. A že na jejich straně je "právo" a morálka.

Je čas. Čas něco dělat. Říci jasné a rozhodné slovo. Zamlčování, lavírování a výmluvy vedly za 15 let jen k tomu, že se mezi obyvateli ČR, Polska a odsunutými Němci zvedla jen větší nenávisť. Ústupky pak vyvolaly u předáků Landsmanšaftu dojem, že čeho nedosáhli válkou, mají naději dosáhnout teď.

Jestliže toto nebezpečí pro Evropu pochopil německý kancléř, je na čase, aby to pochopili i naši politici.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

ZLOČINY JEDNOHO SPISOVATELE

Nejde jen tak o někoho. Jde o spisovatele, jehož díla, vydaná v téměř dvaceti pěti miliónovém nákladu, vzrušovala fantazii nejméně pěti generací mládeže celého světa a vzrušují ji nadále.

V obsírné, nedávno vydané knize Paula Schwedera, věnované „Velkým kriminálním procesům 20. století“, najdeme podivný životopis autora početných románů o ušlechtilých náčelnících rudokožců, o šejcích z rozlehlých arabských pouští, o bitkách a putování. Kapitola nese velmi výmluvný a jednoznačný název „Karel May vůdcem bandy lupičů“. Za tento druh „činnosti“ a za jiné podobné kousky zaplatil May společnosti odnětím svobody, jež si odpykával v německých vězeních po celých deset let.

Teprve ve vězení se věnoval výhradně spisovatelskému řemeslu. Odsouzenecovi rodiče byli diskrétními prostředníky mezi vězněm a prvním vydavatelem jeho knih Munchmeyerem z Drážďan.

Zdá se, že by bylo těžké nazvat Karla Maye podvodníkem jen proto, že místa, kde se odehrávají pestrá a dramatická dobrodružství jeho hrdinů, vylicená tak krásně, sugestivně a podrobně, navštívil teprve na sklonku svého života. Avšak soud byl jiného názoru.

Území, kde bojovali Old Shatterhand a Vinnetou, navštívil Karel May teprve roku 1908, čtyři roky před svou smrtí.

Po dlouhou dobu se mu podařilo obratně utajit před veřejností svá zvláštní, dosti neobvyklá a nevšední dobrodružství na území své vlasti, přestože tyto činy byly v rozporu s trestním zákoníkem.

Skandál vypukl teprve r. 1910, kdy soud v Berlíně-Charlottenburgu řešil žalobu pro urážku na cti. Žalobu podal Karel May na německého literáta Rudolfa Lebiuse. Lebius se prý této urážky dopustil tím, že písemně varoval tehdy známou zpěvačku Selmu von Scheidt z Výmaru před „rozeným zločincem“, jímž byl podle jeho názoru Karel May.

Lebius se před soudem přiznal k činu a předložil jako důkaz pravdy akta soudních procesů a rozsudků, vynesených německými soudy proti spisovateli, který byl už tehdy slavný na obou kontinentech a právě se vrátil ze slavné cesty po Spojených státech.

První rozsudek, jímž byl May odsouzen k šesti týdnům vězení, byl vynesen ve Staré Kamenici, kde pracoval jako učitel v tovární škole. Byl odsouzen, protože ukradl

hodinky a dýmku svému spolubydlicimu, účetnímu z téhož podniku. Od té doby žil Karel May po dlouhou dobu z loupeží a krádeží, jež mu úhrnem vynesly čtyři roky vězení a pobyt v domě nucených prací.

Když byl Karel May propuštěn z trestnice ve Waldheimu, ukryl se v lesích, kde zorganizoval lupičskou bandu, jíž velel společně se svým bývalým spolužákem Ludwigem Krügelem, který dezertoval z armády.

Tato banda vykazovala tak rozsáhlou zločinnou činnost, že okolní městečka požádala vládu o zesílení vojenské ochrany. Proti lupičům, kteří se skryli v horských roklicích, byl zorganizován zátah, jehož se zúčastnila policie, vojsko, protipožární sbory a sportovní organizace. Karlu Mayovi se podařilo

uniknout z obklíčení díky odvážnému a mazanému manévru: nasadil svému kamarádovi Krügelovi železnou tyč, sám se převlékl za vězeňského dozorce a provedl Krügela huským vojenským kordonem.

Při jiném zátahu vyskočili oba oknem hostince, kde se ukrývali, a na dvoře nasedli na koně četníků, kteří se právě pokoušeli vylomit vrata.

Převlečení za zeměměřiče vyrazili jednou do jedné vesnice s celou aparaturou potřebnou k vytyčení nové železniční trati. Vedli ji rovnou čarou, neberouce ohled na chalupy, dvorky a zahrady.

Zděšení sedláci se pokoušeli vysokými úplatky - jeden bohatý sedlák jim dal 800 tolarů - přesvědčit „bezohledné inženýry“, aby trasu změnili. Samozvaní zeměměřiči se nakonec nechali uprosit.

K jednomu pekaři v Glautzkau přišel Krügel ve stejnokroji soudního vrátného a podle údajného příkazu jej odvedl k soudu v sousedním městečku. Krátce nato přišel do bytu k zoufalé pekařově manželce Karel May a ukázal jí falšovaný příkaz k provedení prohlídky, protože oba, manžel i ona, jsou obviněni z penězokazectví. Naivní, vyděšená pekařka mu vydala všechny peníze a drahocennosti, které měla doma.

I tentokrát to oběma kumpánům prošlo beztrestně.

Jako zdánlivě zámožní měšťané se ubytovali v nejdražším hotelu v Drážďanech. Tam dokázali mazaně oklamat bohatého obchodníka kožichy, který jim vlastnoručně donesl vzácné vzorky do hotelových pokojů.

Pak se rozhodli utratit společně získané jmění ve slunné Itálii. Cesta se jim zdařila i tentokrát.

Krügel se po určité době rozhodl vrátit do Saska. Bez Mayova vedení a ochrany však nezůstal dlouho na svobodě. Krátce po návratu byl zatčen a odsouzen k 6 letům vězení pro dezerci.

Že byl Krügel spoluúčastníkem krkolomných loupežných výprav Karla Maye, policie tehdy ještě nevěděla. Podařilo se mu utéci z pevnosti Königstein, kde si odpykával trest. Potom pracoval dlouho jako čeledín u jednoho sedláka, kde ho poznala jako zloděje jistá venkovanka. Nato byl Krügel odsouzen k 22 a půl roku vězení, ale po amnestii r. 1877 byl propuštěn na svobodu. Karel May, který se mezitím stal díky svým literárním honorářům milionářem, posílal mu každý rok k narozeninám 500 marek.

Když se May rozhodl vrátit se do Německa, byl zatčen, obviněn z podvodu (kvůli onomu kožešníkovi z Drážďan) a odsouzen ke 4 letům vězení a k dalším z letům policejního dozoru.

Při procesu o urážku na cti proti Lebiusovi vyšlo také najevo, že si Karel May bezprávně přivlastnil doktorský titul, který mu byl údajně udělen universitou města Chicaga. Soud zjistil, že taková vysoká škola v Chicagu vůbec neexistuje a že jistý řemeslník tam rozdává zcela fantastické pocty a vědecké tituly, jež si však dává dobře zaplatit.

Porota v Berlíně-Charlottenburgu zprostila dne 12.4.1910 obžalovaného Lebiuse žaloby pro urážku na cti. Ve zdůvodnění se konstatuje, že důkaz pravdy byl přijat, neboť soud se domnívá, že člověka s takovou minulostí, jakou má Karel May, lze beztrestně nazvat „rozeným zločincem“. Soud v rozsudku také konstatoval, že Karel May v životě neviděl zemi, již popisuje ve svých knihách, čímž uvedl své nakladatele v omyl.

Nacisté zatížili posmrtně seznam jeho hříchů ještě jedním velkým zločinem: organizace Hitlerjugend připravila r. 1937 slavnostní jubileum k 25. výročí úmrtí spisovatele. V poslední chvíli musela být slavnost na Goebbelsův rozkaz odvolána. Ukázalo se totiž - ó hrůzo! - že v mauzoleu, jež si dal Karel May postavit ještě za svého života, odpočívá vedle něho jeho druhá žena Klára, původem židovka.

Taková „hanba“ nemohla být přirozeně nikdy odpuštěna.

Mayův dosud protichůdně hodnocený literární odkaz čeká na soud dějin.

Dobře víme, že rozsudky vydané soudním tribunálem a rozsudky tribunálu dějin se vždycky neshodují. Každé pokolení vydává své vlastní rozsudky a považuje se za konečnou instanci.

Pokud jde o rozsudek dějin, je třeba si položit otázku, zda si Karel May skutečně zasloužil tak ostré odsouzení, zda si skutečně zasloužil, aby ho někdo nazval „rozeným zločincem“.

Z knihy prof. Dr. Jerzy Sawického „Tajemství paragrafů“, kterou si můžete vypůjčit v naší knihovně.

České pivo v ohrožení?

foto: PRÁVO/Petr Hloušek

18.10. Pivo, hezká děvčata ... pojmy, které si vybaví většina cizinců, když se řekne Česká republika. Zda se jedná pouze o stereotypy, o tom ať rozhodne každý z nás sám. My jsme zjišťovali, zda české pivo není jen vyčpělý, prádný pojem, za kterým se už dávno neskrývá tradice, poctivost a fortel sládků.

V tisku se v poslední době objevila spousta článků na téma licenční výroba a český chmel. Řada českých pivovarů začala vařit pivo v licenci. V článcích o českém chmelu jsme se

dozvěděli, že ne všechno pivo, které konzumujeme, je vařeno z ryze českého chmele. Mělo by nás to znepokojovat? Názory se různí.

Podle pivovaru Budějovický Budvar by se správné pivo mělo vařit z žateckého chmele, moravského sladu a kvalitní vody, nejlépe podzemní. To a další pravidla poměrně vtipnou formou popisuje Budvar ve své nové kampani 10 příkázání. Proč?

Například chmel. Hlávky chmele lze samozřejmě nahradit chmelovým extraktem nebo granulátem. "Při použití celých hlávek chmele", tvrdí zmíněný pivovar, "Je při jejich správném skladování zabezpečena nejen správná hořkost piva, ale hlavně jeho aroma". Hlávky chmele mají schopnost v sobě uchovat potřebné aromatické látky a polyfenoly, antioxidační látky bojující proti civilizačním chorobám. Na zdraví konzumenta tak má pozitivní vliv zejména konzumace piva vyrobeného klasickým postupem za použití kvalitních hlávek chmele. Oproti tomu granulát vzhledem k mechanickému zatížení během procesu jeho výroby ztrácí velkou část aromatických a antioxidačních látek. Chmelový extrakt je dokonce vystaven ještě většímu zatížení než granulát (chmel se usuší, rozele, zaleje kyslíčným uhlíkem a vystaví se vysokému tlaku, na závěr se scedí). Ztrácí tak prakticky veškeré aromatické látky a polyfenoly, utváří tak pouze hořkost piva bez dalšího chuťového či zdravotního přínosu.

A co slad? Proč by pivovary měly používat výhradně ječný slad? Použití náhražek jako maltózový sirup, rýže či kukuřice údajně velmi výrazně mění chuť vyráběného piva. Konkrétně v něm vzniká příchut po těchto ingrediencích, která není typická pro pivo českého typu.

A co poslední zmíněná surovina, voda? Voda z artéských studní je čistá, ekologicky nezatížená. Většinou nepotřebuje jakoukoli další chemickou úpravu (např. přidávání chlóru či změkčovaadel), která by mohla ovlivnit delikátní chuťové vlastnosti piva.

Pivovar upozorňuje i na další praktiky, které se prý v řadě českých pivovarů dějí. Jednou z nich je uvaření piva na vyšší stupňovitost a jeho následné zředění na nižší požadovanou stupňovitost, urychlování jednotlivých výrobních postupů, atd. Ostře také vystupuje proti licenční výrobě, kterou mnohé velké pivovary považují za velmi efektivní způsob budování pozic na zahraničních trzích.

Pokud vás téma zaujalo a chcete se dozvědět více, navštivte: www.budvar.tv.

Novinky.cz -vd-

Proč je Desatero posvátné 18.10.04 Z britského listu Morning Advertiser

Nejen Britové se obávají úpadku tradiční výroby piva. V České republice zahájil pivovar Budějovický Budvar kampaň, v níž varuje spotřebitele, že příchod nadnárodních pivovarských skupin má negativní vliv na kvalitu i tradici pivovarského řemesla v zemi, která v 19. století vyrobila první zlatý ležák.

Od pádu komunismu do země, která je ve světě známá kvalitou svého piva, pelášily západní pivovarnické společnosti, aby zde vybudovaly své základny. Společnost SABMiller, která vznikla sloučením Jihoafrických pivovarů a společnosti Miller z USA, dominuje českému pivovarnickému průmyslu. Vlastní Pilsner Urquell-originální světlé plzeňské pivo, Gambrinus, Radegast a Velké Popovice. Interbrew ovládá Pražské pivovary, které změnily svůj název na Staropramen, který lépe odráží význam jejich hlavní značky. Budějovický Budvar je třetím největším pivovarem v České republice. Dokud nebude nalezen vhodný strategický partner zůstává tento pivovar ve vlastnictví státu. Pojmem „strategický partner“ rozumějte „kdokoli s výjimkou společnosti Anheuser-Busch“, kolosu, který vyrábí ten druhý Budweiser.

Pod ochranou vlády Budvar i nadále vyrábí svůj klasický světlý ležák tradičním českým způsobem. Používá jen ten nejjemnější sladovnický ječmen z Moravy a vyhlášený žatecký chmel pocházející z chmelnic severně od Prahy. Čistou pramenitou vodu čerpá z prehistorického jezera umístěného hluboko pod pivovarem. A to nejdůležitější, nechává své pivo ležet plných 90 dní, což je u klasického ležáku nejdelší doba ležení na světě. Ve své kampani, která od tohoto měsíce probíhá v tisku a televizi, Budvar varuje milovníky piva, že větší pivovarníci maří tuto oddanost tradiční výrobě piva. Uvádí příklady používání laciného maltozového sirupu, chmelového granulátu a extraktů dovážených z Číny, Polska a Ukrajiny. Budvar rovněž tvrdí, že v některých případech je čistá pramenitá voda nahrazována říční vodou upravovanou chemickými látkami a že je zaváděna tzv. „výroba koncentrované mladiny“ (HGB). To znamená, že pokud pivovar vyrábí několik druhů piva, nevyrábí každé z nich odděleně (v oddělených várkách), ale vyrobí silný extrakt, který následně zředí vodou na výsledné produkty požadované stupňovitosti.

Hlavní změna v české metodě vaření piva tkví v přechodu ke kratší době kvašení. Kupříkladu klasický plzeňský Prazdroj zkrátil svou dobu úpravy a zrání z 60 na 27 dní. Stejným směrem se vydaly i Velké Popovice. Velké světové pivovary argumentují tím, že zhruba po 30 dnech už kvasnice v nádržích „nic nedělají“, což znamená, že tu ladem leží spousta cenné tekutiny. Pro pivovary je zjevně mnohem ekonomičtější omezit dobu kvašení (zrání), a zvýšit tak objem výroby. Proti tomuto názoru vášnivě protestuje budvarský sládek, Josef Tolar. Tvrdí, že když se použijí ty nejlepší suroviny, pivo je tím lepší, čím déle zůstane v ležáckých sklepech. Svá slova potvrzuje tím, že návštěvám ve sklepech dává ochutnat vzorky, v různém stadiu zrání. Budvar je po 90 dnech zrání docela jiný než Budvar, který ve sklepech zraje 40 dní; časem se stává lahodnějším a jemnějším pivem delikátní chuti a lehkosti.

Kampaň Budvaru, známá jako Desatero, říká, že právě české pivo by se mělo vařit jen z čisté pramenité vody, celých chmelových hlávek, moravského ječmene tradičními způsoby rmutování a kvašení a že konečný produkt se nesmí v žádném případě ředit. Doufá, že se jeho poselství dostane odezvy od milovníků piva, zejména těch mladších ze „zelené“ generace, kteří se obávají globalizace potravin a nápojů a používání

chemikálií a nekvalitních přísad. Důkaz, jako vždy, leží ve sklenici. Plzeňský Prazdroj býval klasic-kým světovým pivem - bohatým, aromatickým, vyznačujícím se plnou chutí, u ně-hož bylo množství sladu vyvažováno dostatečným množstvím chmele. Nyní, když se výrazně snížila doba zrání, se z něho stalo řidší, méně vyrovnané, sušší a skoro nepříjemně hořké pivo, kterému schází jeho dřívější komplexnost. Věřím, že kampaň Budvaru trefí v České republice do černého. V Británii se jí to určitě podaří.

Morning Advertiser

Roger Protz je přispívajícím vydavatelem beer-pages.com a předním degustátorem piva a publi-cistou článků a knih na toto téma. Ve svém oboru je uznávaným odborníkem nejen v Británii, ale i v USA a centrální Evropě. Roger Protz vydal 15 knih o pivu a hospodách. V roce 2004 mu byla udělena prestižní cena Glenfiddich „Autor roku, píšící na téma nápoje“ (Drink Writer of the Year). V roce 2003 jako první obdržel Cenu za celoživotní dílo (Lifetime Achievement Award) od Cechu britského piva (British Guild of Beer). Kromě toho získal řadu ocenění od Severo-amerického sdružení novinářů píšících o pivu (North American Guild of Beer Writers) a přispívá do listů jako the Guardian a The Times. Je šéfredaktorem evropské verze nejznámějšího amerického časopisu s pivní tematikou All About Beer.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

TETIČKA A STRÝČEK KULICHOVI

Kromě těch tří hlavních českých vln se k australským břehům dostaly i slabší vlnky. Tak například ve dvacátých letech dvacátého století sem přišlo pár desítek rodin z Čech i Slovenska. Byli to většinou drobní řemeslníci a skuteční vystěhovalci bez úmyslu vrátit se kdy domů a také bez politických důvodů nevrátit se. Když jsme je tu pak našli my osmačtyřicátníci, připadali jim tito naši krajané jako pozůstatky minula, jako relikvie dávných dob, tak jako jsme později my se museli jevit osmašedesátníkům. A byli mezi nimi lidé všech ráží, malí, velcí, lotřící i lotři, nepozoruhodní a pozoruhodní, vznětliví a klidní, rabijáci i dobrosrdeční, tak jak už to mezi vystěhovalci a přistěhovalci bývá...

Byli nebyli, ale žili tu a rádi se měli. Bydleli v úhledném čistoučkém cihlovém domku ve čtvrti Canterbury obklopeném zahrádkou s květinami a zeleninou kde člověk našel i česnek a cibuli a koření všeho druhu. Stálo tam také království strýčka Frankieho Kulicha. Tetička Kulichová, už postarší a nedoslýchavá, rovné vlasy dožad sepnuté a vždycky vždycky čistou zástěru a vlídné slovo, popřípadě doma napečené buchty, napečené podle přeloučských receptů. Strýček Frankie s brejličkami na půl nosu a za nimi mžikala bezelstná modrá očka, s bohatou a po česku trochu počuchanou kšticí nešedivých a nešedivějících kaštanových vlasů a s tou nejtvrďší českou palicí, z jedné malé vesničky u Přelouče. Tohle všechno se mohlo odehrávat i poblíže Přelouče, ale bylo to a nacházelo se to v australské Sydney. Tady kus přeloučského kraje v pátém světadílu.

To strýčkově království, kam i tetička Kulichová vstupovala s jakousi úctou a jen když si předtím otřela do zástěry obě ruce, to byla vlastně garáž negaráž. Byla to soustružnická dílna. Hned člověka do nosu uhodil příjemný pach oleje a kovových předmětů.

Předmětů? Spíše mozaika souborné soustružnické lásky to byla. Všemmu vévodil nádherný a z Čech dovezený soustruh. Vedle vrtačka, dvě vrtačky, ne-li tři. Všude nářadí všech druhů. Viselo anebo leželo nádherně srovnáno v nekonečných řadách, nahoře, dole, uprostřed, po stranách a všechno bylo očividně na svém a jen právě sobě vyhrazeném místě. Nikde nepořádek a nástroje stály jakoby v pozoru, jen je vzít do ruky. Jen nás použijte, vyzývaly, ale jen s fortem nás smíte použít, to víte. Jenže do ruky a s fortem je dovedl vzít právě jen jejich vrchní velitel strýček Kulich, strýček Frankie Kulich. Strýček Frankie Kulich, mistr soustružnický v Čechách vyučený.

Strýček Kulich přežil první světovou válku nevojensky, jako soustružník ve Škodovce. Že tam pracoval pro rakouskou armádu? Asi že ano, ale vojna se ho nedotkla. Takových soustružníků jako byl Frankie si císař pán vážil a na frontu je neposílal. Po válce pak z Plzně domů na Přeloučsko, ale v nové republice to nějak Frankie nevonělo. Raneček tedy na záda a po předlouhé cestě lodí se ocitl na druhém konci světa, v Austrálii. Chodělo se na vandr do Vídně, a proč by se Frankie nepustil dál? Vylodil se v Sydney a tvrdě narazil na angličtinu. Cožpak fachman on byl. Ale soustružnickinu, svou českou soustružnickinu hned prodal se mu nedařilo. Nedovedl se nikdy prodat, stará to bolest Čechů. Chybějí nám lokty, ty holt nemáme. Ale jinak práce všude dost a dost a dobře placené. Jen naše česká děvčata tu nebyla a mladý Frankie začal šetřit na cestu domů. Našetřil, domů vyrazil a v rodné vesnici si jako australský dandy, dobrodruh a hrdina vsi mohl dovolit upnout hladové oko na místní krásku Aničku. Vzal si ji a narodil se hošíček, ale nepodařilo se a brzy ho pochovali. To zasadilo mladé ženě hlubokou ránu a začala se plánovat nová cesta. Do Austrálie ovšem, kam jinam než do Austrálie?

Nejdříve vlakem do Francie a pak lodí z Marseilles přes Suez, Indii a Ceylon na jižní polokouli. Mladé Aničke doma říkali, že v Sydney běhají po ulicích medvědi a přes veškeren posměch Frankieho tomu ona v hloubi duše věřila. I ta cesta do Francie byla dlouhá a dobrodružná, ale v ochraně Frankieho se dalo dokázat všechno, i přistání v Sydney po dlouhém putování po moři. Medvědi tam sice v Sydney po ulicích neběhali, ale mladí manželé se nejprve usadili v malebné malé obci Wingello jihozápadně od velkého města, které Aničku děsilo svou velikostí. Ale po několika

létech přece jen do Sydney a tam si šetrní Kulichovi mohli už dovolit koupit domek v Canterbury, to už se skoro psal rok 1930.

A Frankie šel konečně pracovat jako soustružník do nedaleké továrny, kde se obráběly kovy. Tam už pak zůstal až do požehnaného stáří. Ukázalo se, že nejsou jako Češi úplně sami a dali se s nimi dohromady. Vzali si i jako pěstouni malou slovenskou dívku a žilo se jim dobře. Jen ta řeč, tetička Kulichová angličtinu ne a ne zvládnout. Chodilo se s českými i slovenskými přáteli na výlety - auto si Kulichovi nikdy nepořídili. Chodilo se i na konsulát a na konsulátem pořádané večírky. Pak přišla druhá válka, ale tu manželé přežili v bezpečí Sydney. Let přibývalo, časy se měnily, domů bylo daleko a Kulichovi se drželi československého konsulátu a jeho zpráv o domovu. Věřili všemu do puntiku a to i když se ukázali první exulanti z Čech. Frankie a Anička poslouchali a poslouchali, ale československý konzul jim byl jediným zdrojem věrohodných zpráv o republice.

Když se dovršila léta, šel strýček Kulich na odpočinek. Moc se ale nenaodpočíval. Už předtím si zařídil to své malé královstvíčko a tam teď prováděl zázraky. V „jeho“ továrně za něho nikdy pravou náhradu nenašli. Zadávali mu domů všechny fajnové práce a zakázky, které právě jen český machr Frankie dovedl zvládnout... Je sice pravda, že tetička a strýček Kulichovi poslouchali soudruha konzula jako hodiny, ale přesto se stali dobrodinci nových českých uprchlíků-osmačtyřicátníků. Hostili je, jejich dětem pekla tetička ty nejnejnejovatější přeloučské buchty a na zahrádce jim dovolovali trhat ty nejlepší jahody a strýček choval své druhé vášni - fotografování. Dívka, kterou vychovali se vdala, manželé osaměli. Domů se nikdy, nikdy nedostali a dnes oba odpočívají v cizí zemi. Budiž jim australská země lehká.

A věřte, kdyby se mě někdo zeptal, koho bych já nominoval do nebe, neváhal bych. Manželé Kulichovi se tam jistě už i dostali bez přimluv mé hříšné duše, ale, jak říkám, svatému Petrovi bych je byl doporučil bez váhání.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI *Bořek Šindler*

Jééžkovy zraky. Je-li něco pro kočku, není to nic moc, nestojí to za nic, ale není to ještě pod psa. Je-li něco ale pod psa, je to rajcenkrecht k zahození, je to miserie. Tedy psi život.

Můžeme mít oslí uši, orlí nos, labutí krk, býčí zátylek, lvi srdce i kozi nohy a kuří oka. Čeština, tak jako i jiné indoevropské řeči si dovede posloužit výrazy a přirovnáními z říše němých tváří a hlavně také z říše ptactva. Chová-li se kdo velmi lidsky tedy brutálně, pravíme, že se chová zvířecky, bestiálně. A umíme krást jako straky a naše manželky, jinak to hloupé husy a káči, umějí bojovat jako tygřice a dovedně nasazovat nám, pánům tvorstva, jelení parohy. Jsme chytrí jako lišky, ale dovedeme se chovat i zvlčile. Měsíc na nás často hledí jako rybí oko a my někdy mlčíme jako ryby. Chovat se jako sloni v porculánu mnozí našinci také zvládají. I slepičí říť jsme zařadili do svého slovníku a na své si přicházejí i kozy - leč pozor, aby nedošlo k jazykové zápletce. Jde o metání kozelců a o elegantní kozibradky, o nic podstatnějšího či zajímavějšího.

Někteří z nás jsou jako putičky, jiní řvou jako lvi. Naše oko bývá okem ostříže a jsme mrštní jako štiky anebo jako veverky. Vlečeme se jako šneci, ledaže chceme vzít do zaječích. My Češi máme samozřejmě, jako i ostatně všichni Slované, holubičí povahu, i když v poli pěstujeme vlčí máky. Naše tchýně ale někdy hudrují - a mezi ptactvem nelétavým hudrují ovšem jen krocani. To dá i pouhý koňský rozum. Oplýváme silou býků a zápasíme jako lvi. Že dovedeme provádět voloviny, kraviny i koniny jsme si již často ověřili. Navíc se dopouštíme i prasečin, tedy nikoli my, ale jen ti druzí. Vstáváme za kuropění. V práci dřeme jako soumaři a potom spíme jako dudci nebo tlučeme špačky. Jsme prostě bídní červi, ale sem tam uděláme i hovadinu, ne-li přímo opičárnu a často se opičíme po jiných. Neměli bychom vést jepičí život. Nadáváme si do volů i krav, při troše sebekritiky se dovedeme překřtít na osly. Zpíváme i labutí písně, naše zpěvačky mají skřívánčí hlásky. O Ukrajincích tvrdíme, že dovedou zpívat jako slavici.

Z něčeho máme psinu, ale kocovinu jen ráno po bujaré noci. Jinak jsme obvykle volní jako ptáci. Někteří z nás jsou jako berani, ne a ne povolit. Jsou mezi námi i

čuňata a ti dovedou doma po sobě zanechat svinčík a páchnout jako tchoři. Ne často, ale přece jen někdy se chováme jako krysy a krysami se i pojmenováváme. Zachová-li se kdo obzvlášť bídácky, je to prasárna, prasečárna, svinárna. Někdy jen pouhá hovadina. Ba i ptákovin se dopouštíme. Někdy se dožijeme i zklamání a je pak po ptákách. Ani pes po tom neštěkne. Jsme-li vyjimečně šetrní - křečujeme. Při dlouhých pochodech dostáváme vlka a pod postelemi některých z nás nalézáme bažanta. Jsou mezi námi krkavčí matky a dovedeme k sobě sedat, my podobného ducha či zvyků, jako vrána k vráně. Ani kukaččino vejce neuchází naší lidské pozornosti. Neučeseme-li se pořádně, jsou naše hlavy jako vrabčí hnízda. Ale i do vosího hnízda dokážeme píchnout a často jsme na sebe jako sršni, anebo se alespoň na sebe rozkohoutíme. Za přihlouplými vůdci, kteří se točí jako holubi na báni - a nejeden z nich je jen muší váha - jdeme jako ovce a někdy také špačujeme. Bohužel neženeme je vždy sviňským krokem tam, kam patří. Krákoráme jako vrány. Své tělocvičné skupiny nazýváme Sokolem nebo Orlem a naše děti jedí jako čuňátka. Do státních znaků si dáváme lvy, orly a orlice a sílu máme jako medvědi. Pilní jsme najmě jako včelky. Až na ty mezi námi, kteří se chovají jako trubci. Jako mouchy jsme slabí po těžší nemoci, jinak býváme čilí jako rybičky. Hladcí jako úhoři. Zrádčí jako hadi. Špinaví jako ta boží hovádka. Já o koze, vy o voze. Není z toho pak člověk jelen?

Jací tedy vlastně jsme, my lidé?

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 1.května 2005 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest. Přejete-li si oběd od 12 hod. musíte si ho předem objednat na 0438 680 575 nebo 9452 5617.

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2005 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2005! Šek nebo Money Order prosím vystavte na Sokol Sydney. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2005	\$ 25.00
Příspěvky 2004 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS

0419 880085
02 9449 3586

Handwritten signature: BEDA

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.

Volejbal: **Young team :** Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm

on the following dates:

22. January; 5. & 19. February;

5. & 19. March; 2., 16. & 30. April;

7. & 21. May; 4. & 18. June

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm

Call Jane 0438 014 125

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in the air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays for dinner 6.00 pm. to 10.00 pm.

Sunday Lunch: By arrangement and advance booking only !!!

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING

JERRY: Mob. 0438 680 575 or Sokol 9452 5617

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 20.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved

PP 239732-00003

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA

Vážení čtenáři,

Redakce Věstníku Sokola Sydney se na Vás obrací s prosbou o spolupráci. Ač jsme od mnoha z Vás dostali dopisy, ve kterých jste nám vyjádřili podporu s tím, že se Vám Věstník líbí a mnoho z Vás přiložilo i peněžité dary, na schůzi výboru Sokola Sydney 4.dubna 2005 bratr místopředseda navrhl, aby v zájmu docílení úspor na výdajích s tiskárnou a poštovním byl rozsah čísla Věstníku snížen z dnešních 40 stran na pouhých 8 stran (4 listy). Redakce s tímto návrhem samozřejmě nesouhlasí a navíc se domnívá, že s úsporou na výdajích přijde nutně i snížení příjmů. Výbor Sokola Sydney po vyslechnutí návrhu zatím neučinil žádné rozhodnutí. Chceme však znát názor svých čtenářů a proto prosíme ty čtenáře, kteří se domnívají, že omezení Věstníku asi na 20% současného rozsahu je správné aby sdělili své stanovisko redakci dopisem na adresu Sokola Sydney, nebo e-mailem na adresy jardaz@ozemail.com.au nebo petevasyd@hotmail.com, nebo telefonicky na čísla: 9528 7928, 9981 4765 a 9264 6127.

Děkujeme, Redakce Věstníku Sokola Sydney.